

Vydáva
A-ALEF
Bořivojova 620/29
718 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce:

Jaromír Andryšek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
e-mail: ja.andrysek@volny.cz, tel.: 558 734 794

Redakční rada:

Jan Číž, Ján Hudec, Karel Holý, Matúš Koša, Ján
Kučera, Ján Ostrolucký, Tomáš Pala, Miloš Rauš, Petr
Vaďura, Jan Vopalecký, Lubomír Vyhnánek, Peter Kozár

Kontaktná adresa pre Slovensko:

Peter Kozár, Vajnorská 9, 831 03 Bratislava,
tel.: 02 443 721 169, e-mail: pkozar@bigfoot.com

Grafická úprava a tisk:

Vydavateľstvi TEBA,
Ostravská 130, 735 62 Český Těšín-Mosty

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko:

Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista
Púpavova 4, 841 04 Bratislava

Expedice a administrace pro Českou republiku:

A-Alef, Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava-Kunčičky
e-mail: alef@ova.inecnet.cz
tel.: 596 784 269, 596 237 261, 602 552 069

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku:

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Předplatné:

na celý rok 80 Kč + poštovné
jednotlivá čísla 20 Kč + poštovné
Předplatné na další období končí jen písemným
či telefonickým odhlášením v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.

Registrační číslo MK ČR 6480

ISSN 1210-6526

**Krajina pod snehom
drieme si,
rozchvieva dušu jej
krása:**

**na hory, doliny,
na lesy
obloha biely prach
striasa.**

**V maličkej chyžke
i v palácoch
úprimné srdce sa diví,
v ľudskom že tele sám
večný Boh
zostúpil na sveta nivy.**

**Krajina spod snehu
k nebesiam
túžobne, s dôverou
hľadí:
Pane, keď z lásky si
prišiel k nám,
daj by sme mali sa
radi!**

ŽIVÉ SLOVO

4/2004 ročník XXXVI

Pamätné Vianoce

Jedna malá lež!

Evanjelizácia a prečo?

Téma:
Evanjelizačné a misijné poslanie cirkvi

úvodník

Bůh s námi

Jarek Andrášek

Adventní dobou se nese zvěst o narození Immanuele a s ní i ujištění, že Bůh chce být s námi. Josef (Mt 1) zvláštní znamení Boží přítomnosti v podobě dítěte přijal a udělal to, co mu anděl přikázal. Král Achaz (Iz 7) o více než sedm století dříve naopak znamení Immanuele odmítl. Nedokázal se postavit strachu, který jej nakonec ovládl. Nepomohlo ani Boží ujišťování: „**Postav svému strachu stráž... zachovej klid... neboj se... nedopust', aby tvé srdce zesláblo strachem.**“ Jenže Achaz se spolehal hlavně sám na sebe. Jeho zbožnost se nápadně podobala té, kterou známe z naší doby a mohli bychom ji také nazvat „vánoční“. Lidé slaví vánoce a nemají tušení o jejich obsahu.

Ježíš Immanuel přišel, aby nás přivedl do společenství se svým milujícím Otcem. Učí nás, abychom se Bohu cele vydali a důvěřovali mu, protože teprve pod jeho vládou dostává lidský život ten pravý rozměr. Achaz však ztratil Boha zcela ze zřetele. Nevěřil, že by mu mohl pomoci, vždyť pomoci si může přece jen on sám! Odmítl znamení, odmítl i Boha a spojil se s nepřitelem, ještě větším od těch, kteří jej ohrožovali. Tento a následující kroky ohrozili Boží lid v samé podstatě jeho existence.

A tak prorok Izajáš nakonec pronáší větu, jejíž pravdivost si můžeme dnes a denně ověřovat: „**Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte**“ (Iz 7,9). Nebude-li pevná tvoje víra, nebudeš pevný ani ty sám.

V osobě Pána Ježíše Krista zastihlo židovskou obec novozákonní doby Boží království (Mt 12,28). Jeho moc bourala zkreslené představy o zbožnosti, o chápání zákona a uctívání Boha. Najednou bylo vše jinak. Rabi Ježíš obrátil tehdejší náboženský svět vzhůru nohama. Za své vzalo farizejství nasycené pohrdáním Samařany, ženami, celníky a hříšnými vůbec. S Ježíšem

přicházela do životů lidí **Boží vláda**, Boží království, a **měnila je nakažlivým způsobem**.

To bylo také základním rysem novozákonní církve. Expandovala právě díky Ježíšově přítomnosti v osobě Ducha svatého v životech křesťanů. K misii často přispělo pronásledování, nedobrovolná migrace a někdy i války nebo obchodní zájmy. **Rozhodující** pro ni však bylo a **zůstává, že Ježíš je s námi**. Chce naplnit náš život, dát mu smysl i poslání, které jsou nakažlivé. Nechoďme tedy po svých cestách, bez poslání a bez moci Boží.

Pán Ježíš své učedníky poslal ke všem národům. Petr se vydal do Říma, Tomáš do Indie, Šimon Zélóta do Persie, Jan do Efezu, Ondřej na sever, Jakub na západ. Dříve či později svou misi splnili. Sami za sebe i za sbory, které je vyslaly. Pavel s Barnabášem byli posláni k misijnímu úkolu sborem v Antiochii. **Jak plní svůj misijní úkol české a slovenské církve?** Některé příkladně, jiné už méně. A při tom je s plněním misijního úkolu spojeno úžasné zaslíbení: „**A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku**“ (Mt 28,20).

Výtisk Živého Slova, který držíte v ruce, se pokouší ukázat, že **mezi posláním a zaslíbením Boží přítomnosti je silná souvislost**. Přinášíme články o misijním poslání církve, podstatě evangelizace (L.Vyhnánek), úloze starších sboru (T.Pala), i osobní motivaci k misii v jiné kultuře (W.Binder). Misie však začíná už v rodině, při utváření charakteru malých dětí. Inspirovat se můžete v Okénku pro sestry (Jedna malá lež) nebo v informaci o evangelizační práci mezi dětmi v Nitře (Evanjelium deřem).

Milí čtenáři, děkujeme Vám za Váš trvalý zájem o Živé Slovo. Redakce časopisu se po zvážení rozhodla pro jeho rozšíření a od roku 2005 přistupuje ke změně formátu z A5 na A4. Věříme, že nám to umožní publikovat více a přehledněji, a že větší prostor dostane i grafické zpracování časopisu. Cenu jsme se snažili udržet v přijatelných mezích. Přejí Vám za celou redakci do nového roku jedním slovem, Immanuel – Bůh s námi.

Sdělení administrace:

Do tohoto čísla časopisu jsme vložili poštovní poukázku pro úhradu předplatného časopisu Živé slovo na rok 2005 pro odběratele v České republice. Předplatné pro jeden výtisk je 4 x 30 = 120 Kč a poštovné 4 x 12 = 48 Kč, celkem 168 Kč.

Od roku 2005 bude časopis vycházet ve formátu A4 z důvodů, uvedených v úvodníku odpovědného redaktora. Pro odběr většího počtu výtisků vkládáme kalkulaci předplatného. Úhradu můžete provést do pololetí 2005, ale pokud odběr časopisu chcete zrušit nebo počty oproti roku 2004 změnit, sdělte nám to telefonicky, e-mailem nebo písemně na adresu administrace (viz. tiráž časopisu) do 31. ledna 2005, abychom podle toho mohli zajistit potřebný tisk časopisu. Pro odběratele na Slovensku informace vkládá MSEJK Bratislava.

Přejeme Vám mnoho pokoje a radosti od našeho Pána i v příštím roce 2005.

výsledek kvízu

Výsledek biblického kvízu 3/2004

Odpověď na otázku zní J 8,2-11

téma příštího čísla

Věrohodnost Bible

Články k tématu příštího čísla „Věrohodnost Bible“, jakož i další příspěvky, zasílejte, prosím, na adresu odpovědného redaktora do konce ledna 2004. Děkujeme.

Redakce

Za obsah zveřejněných článků zodpovídají jejich autoři.

obsah

Úvodník

Bůh s námi 2

Úvahy

Památne Vianoce 3

Záhady života 4

Informácie

4. misijná konferencia KZ na Slovensku.. 6

Seminár pro starší sboru v Janoušově 8

Tématické články

Evanjelizácia – a prečo? 10

Starší sboru a jejich místo v evangelizaci.... 13

Motivace pro misii 15

Báseň

Ruce 18

Misia

Pašovanie Biblii v Číne 18

Kresťania v zahraničí

Irackí kresťania - ich strach a viera 19

Úvahy

Misia medzi zbormi 21

Dveře víry (báseň) 23

Kristova soudná stolice 24

Rozhovor

Chorvatsko potrebuje evangelium 25

Biblický kvíz

Rozhovor s neznámým 27

Okienko sestier

Jedna malá lež 28

Stránka mladých

14 nebo 15, není to jedno? 29

Správy zo zborov

Holíč – Ján Šimko 31

Nové publikace z A-Alefu 34

Informácie

Evanjelium deřem 32

Inzerce

Gruene Au 33

Sdělení administrace 35

Téma příštího čísla 35

Nové publikace z vydavateľstvá A-ALEF

Ján Ostrolucký

Doporučujeme Vám nové publikace, ktoré môžete získať v našom vydavateľstve (nebo u MSEJK Bratislava na Slovensku):

Dopis mladému sboru - Tomáš Pala

V žiadnej inej biblickej knize se nemluví o otázkach života sborů tak jako právě v 1. listu Korintským: postoj k sektárstvu, vylúčenie ze sboru, manželství, křesťanská svoboda, bratrské

vztahy, spory mezi věřícími, Památka Páně, průběh shromáždění, duchovní dary, vzkríšení těla, peněžní sbírky a dary, křesťanská kletba, křesťan a plánování, výchova spolupracovníků. Tomáš Pala rozebírá tyto otázky z pohledu dnešní doby a současných problémů ve sborech. Doporučujeme, zejména mladým bratrům a všem, kdo slouží Božím slovom.

200 stran A5, cena 100 Kč/120 Sk.

Když má někdo slavného otce... - Franklin Graham

Tato autobiografie nejstaršího syna známého evangelisty Billyho Grahama odhaluje nejen hledání vlastní cesty syna slavného otce, ale také rodinné zázemí a způsob výchovy dětí ve věřící rodině. Nebyla to lehká cesta, nýbrž boj s hříchem až do chvíle dospělosti, kdy se cele odevzdal Pánu Ježíši. Pak se pomalu vydal v otcových šlépějích. Stal se evangelistou a nyní je ředitelem společnosti „Samaritánův měsíc“, která pomáhá postiženým lidem na

celém světě spolu s nesením evangelia. Autor popisuje pozoruhodnou metodu - „Prostor pro Boha“, kterou by měli v dnešní době používat zejména ti bratři, kteří celý svůj čas věnují dílu Páně.

240 stran A5, obrázková příloha, cena 145 Kč/170 Sk.

Tak je psáno - Werner Gitt

Podtituly této knihy zní: Hodnověrnost a autorita Bible, Bible a přírodověda ve 20. století, Biblický jazyk a textová přesnost, Naplněná proroctví a matematika. Autor je vědcem v oboru informatiky a zabývá zásadními otázkami Bible: Je ještě dnes nárok na pravdivost Bible opodstatněný? Kdo je původcem Bible? Jsou její výpovědi pro obraz světa zásadní, nebo platily jen pro tehdejší dobu? Jsou její výpovědi o budoucích událostech přesné? Je nějaká souvislost mezi biblickými a přírodovědnými výpověďmi? Co říká Bible o astronomii a informatice? V době, kdy do křesťanství proniká liberální teologie, zpochybňující Bibli jako Boží slovo, je tato publikace zvlášť potřebnou četbou.

180 stran A5,
cena 120 Kč/
150 Sk.

úvahy

Pamätné Vianoce (spomienka spred 60 rokov)

Ján Hudec

... máme nádej v živého Boha, ktorý je Záchrancom všetkých ľudí, a najmä veriacich ...

1Tm 4,10

Rok 1944 sa chýlil ku koncu. Bol to šiesty a posledný celý rok druhej svetovej vojny. Nemecké vojská ustupovali cez územie Slovenska pred sovietskou armádou na západ, k hraniciam Moravy. Obyvatelia malej dediny Čelovce na juhu stredného Slovenska boli až dosiaľ ušetrení vojnovou skazy aj útrap, a žili v pokoji.

Bol Štedrý deň a v rodine roľníka Pavla Hudeca chystali sa na večerné bohoslužby v kostole a potom na štedrovečernú večeru so skromnými darčekmi pre deti. Chlapci, deväťročný Janko a šesťročný Paľko, dokončovali ozdobovanie vianočného stromčeka. Otec rodiny sa nedávno vrátil z povstaleckej armády po rozpustení jeho jednotky. Matka Anna bola v 8. mesiaci tehotenstva, mala sa jej čoskoro narodiť dcérka Milota. Preto bola v dome práve prítomná i pôrodná asistentka. Okrem spomenutých tam boli starí rodičia z matkinej strany.

Zrazu bolo na dvore počuť veľký krik a malý Janko videl cez kuchynské okno bežať po susedovej záhrade vojakov. Druhí bežali cez dvor k stajni. Čo sa stalo?

Deň predtým prišli do tohto domu dvaja zbehovia z maďarskej armády. Jeden z nich bol Maďar a druhý Rumun. Boli veľmi hladní a vysilení. V rodine sa im dali najesť a potom im poskytli nocľah. Ráno dostali raňajky a z vďačnosti potom domácim pilili či aj rúbali drevo na kúrenie pri otvorených dverách v stajni. Rumun zbadal včas nemeckých vojakov a rýchlo sa skryl pod válov pred voly a pri-

hrabal sa slamou z podstielky. Maďar uvidel vojakov neskoro – tí ho zbadali a za chvíľu už bol v ich rukách. Bolo to družstvo, okolo tučta ľudí, možno Sonderkomando, zvláštny oddiel, ktorý chytil partizánov a vojakov z Povstania. Ich veliteľ čoskoro vstúpil do kuchyne domu, z ktorej boli otvorené dvere do prednej izby z vianočným stromčekom.

Začala sa odohrávať dráma, na ktorú pisateľ týchto riadkov nezabudne do konca života. Do dverí kuchyne dovedli chyteného Maďara. Stál tam, chudák, iste v duši plný strachu. Veliteľ nemeckých vojakov pristúpil k Pavlovi a chytil ho ľavou rukou za klopy límca kabáta. V pravej ruke držal samopal, prevesený na remeni cez plece. Ten mu pritlačil hlavňou na prsia oproti srdcu, pričom prst držal na jeho spúšti. Bol to vysoký a silný človek, oproti ktorému postavou silný, ale malý Pavel vyzeral veľmi malý. Nemecký veliteľ mu hľadel do očí, a v jeho prísnej akoby kamennej tvári nebolo milosrdenstva ani zľutovania. Aj keď spomienky s rokmi stále viac blednú, pisateľ, ktorý hľadel zhrozeným chlapčenským pohľadom na tento výjav, si dosiaľ matne predstavuje tú veľkú postavu, tvár a pohľad a v duchu počuje ten tvrdý a temný hlas, ktorým veliteľ jeho otcovi rozkazoval: „*Davaj puška!*“ Ten mu hlasom, z ktorého znel strach i prosba lámanou horehronskou nemčinou odpovedal: „*In hauze nichc puška, kajne puška.*“ Ale veliteľ svoj príkaz opakoval: „*Davaj puška!*“ – a tlačil mu samopalom do hrude. Pavel znova ako vedel, odpovedal: „*Man kajne puška, nichc puška*“, a citiac tlak samopalu na hrudi, myslel, že nadišla jeho posledná hodina. Jeho samodružá žena a chlapci aj svokra hľadeli na túto scénu pred sebou s hrôzou v očiach. V tom sa však stalo niečo neočakávané, čo mohol spôsobiť iba sám Pán Boh.

Prítomná pôrodná asistentka, ktorá vedela trochu po nemecky, nabrala odvahu a oslovila veliteľa. Nevie, čo mu povedala, ale ukázala mu na vysoko tehotnú Annu. Veliteľ nečakane spustil samopal, odvrátil sa od Pavla, otočil sa a podišiel k chytenému Maďarovi. Rovnakým

temným hlasom sa ho spýtal: „Rumün?“ Ten vylakane odpovedal: „Madár.“ Bác! Ťažké zaucho od dlhej a mocnej ruky veliteľa dopadlo na jeho líce, takže takmer padol. Veliteľ zopakoval svoju otázku druhý raz: „Rumün?“ Mladý vojak odpovedal znova: „Madár.“ A znova bác! – zaucho z druhej strany, takže sa zapotácal na opačnú stranu. Ale veliteľ sa spýtal tretí raz: „Rumün?“ A chudák zbeh zmätený, možno si myslel, že si pomôže, odpovedal teraz: „Rumün“. Bác! Bác! Zauchá dopadali z oboch strán na jeho mladú hlavu, takže sa potácal z boka na bok. Predsa sa nejak vzchopil, siahol do vrecka blúzy, vytiahol odtiaľ nejaký doklad, a podal ho veliteľovi. Bola to asi vojenská knižka. Veliteľ ju vzal, pozrel do nej, dal pokyn vojakom, ktorí zobrali mladého Maďara do nákladného auta, na ktorom prišli. A veliteľ, nepozrúc sa na nikoho z domácich, odišiel za nimi.

Vďaka Božej záchrane skrze Jeho pôsobenie aj na tohto vojnu zatvrdnutého veliteľa i prostredníctvom Božím riadením prítomnej pôrodnej asistentky, tak skončila udalosť, ktorá mohla mať pre nášho otca a tým aj pre celú našu rodinu tragický koniec. Keby boli ešte chytili aj toho Rumuna, bol by to možno koniec života nášho otca. Pretože Rumuni už bojovali po boku Červenej armády proti Nemcom, zatiaľčo Maďari zostali do konca s nimi. Ako nesmierne sa radoval náš Rumun, keď mu otec oznámil, že nemeckí vojaci odišli! Odchádzal šťastný, hoci aj so zármutkom, že jeho druh asi išiel v ústrety smrti. A ako sa radovala celá naša rodina, že náš otec zostal živý. S akou vďakou zneli v ten večer z úst jej členov modlitby a piesne chvály láskyplnému Bohu, ktorý takto zachránil nášho otca a ochránil celú našu rodinu. A to nielen v kostole, ale i doma, kde sme cez vianočné večery aj noci spievali vianočné piesne, hoci sme ešte nepoznali milosť Božiu v pravde! Ale Pán Boh vedel, že ju o sedem rokov neskôr rodičia a neskôr i starší syn a o poldruha mesiaca narodená dcéra i ďalší členovia rodiny poznajú a prijmu. Buď Jemu za to vďaka a chvála!

Bol to pre nás pamätný Štedrý deň a pamätné Vianoce. Na druhý deň dorazila do našej dediny sovietska armáda a ruský veliteľ rozviedky prišiel ako prvý so svojimi vojakmi do nášho dvora cez to isté humno, po ktorom deň predtým bežali nemeckí vojaci. A jeho prvá otázka znela: „Germán net?“ Akú milosť dal Pán Boh, týmto vojakom, že prišli aj odišli o deň prv! Sovietski vojaci boli v dedine viac než dva mesiace, kým sa front nepohol dopredu. My, chlapi sme boli divákmi pri pohreboch, keď pochovávali svojich mŕtvych druhov. Vystriekali pritom celé dávky zo samopalov, a my sme po ich odchode zbierali prázdne nábojnice, s ktorými sme sa hrali. A nechápali sme vtedy, čo sa to deje. Až oveľa neskôr, ako znovuzrodený človek som porozumel, že aj na mnohých z nich sa naplnili slová Pána Ježiša, že *nikto nemá väčšej lásky ako ten, čo svoj život kladie za svojich priateľov (J 15,13)*. Státisíce z nich sa nevrátili domov k svojim rodinám, lebo položili svoje životy za slobodu príslušníkov nielen svojich, ale aj iných národov – i za našu slobodu.

Zachovajme im v našich srdciach vďačnú spomienku! Ale myslíme stále ešte oveľa viac na Toho, ktorý za nás položil svoj život, keď sme ešte boli Jeho nepriateľmi! Na Toho, ktorého narodenie si kresťania po celom svete v tomto vianočnom čase osobitne pripomínajú. Myslíme s vďakou na Božieho Syna, ktorý z lásky k nám prišiel z neba na zem a stal Synom človeka. A v tejto láske k ľuďom na zemi žil a za všetkých stratených hriešnikov, i za nás, zomrel na golgotskom kríži. Buď Jemu aj od nás vďaka a chvála, že sa stal i našim Záchrancom!

Záhady života (Marek 6,14-29)

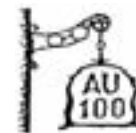
Klaus Brinkmann, Lipsko - Ruestwoche 2004

Přeložil a upravil Jaromír Andříšek

Během demonstrací za klid zbraní v Iráku, jež se nesly pod heslem „Žádnou válku

besiedku zatiaľ nikto z poslucháčov neprišiel (ach tie bariéry!), no citíme spoločne rovnako, že Pán Ježiš nám hovorí, **aby sme my vyšli z uzavretých a bezpečných priestorov tam, kde sú ľudia a hlavne deti.**

Nevieme ešte presne aké budú naše ďalšie kroky k ovečkám, ktoré ešte nepoznajú alebo málo poznajú Dobrého pastiera, ale vieme, že bez účinnej osobnej i spoločnej evanjelizácie, niečo podstatné nášmu kresťanskému životu chýba.

Křesťanské rekreační středisko

„GRÜNE AU“

A 5360 St. Wolfgang a. Wolfgangsee, Salzkammergut, Österreich,
Au 100, Appesbachstr., Tel./Fax: 0043/ 6138/ 2513

„GRÜNE AU“ - kde duše může dýchat !

„GRÜNE AU“, náš **DŮM SE SAMOOB-
SLUŽNÝM STRAVOVÁNÍM** v St. Wolfgangu, perle nádherné Solné komory, vás srdečně zve k relaxaci, odpočinku, ke chvílím ticha a rozjímání nebo také k postu. „GRÜNE AU“ je otevřeno v létě i v zimě pro rekreační pobyty skupin, pro biblická soustředění, semináře a dovolenou. Zvána jsou sborová sdělnost, skupinky, rodiny, skupiny mládeže, skautů a sportovců, turistické spolky, skupiny k postu, přirozeně i jednotlivci, zejména mimo hlavní sezónu. Náš udržovaný dům se samoobslužným stravováním je veden jako nekuřácký a bez přemíry alkoholu. Nachází se na velmi klidném místě, v lázeňské kategorii, v blízkosti mezinárodně známých lázní St. Wolfgangu.

Řada pokojů poskytuje panoramatický pohled na jezero Wolfgangsee a nádhernou horskou přírodu. K dispozici je 16 pokojů s 1 - 4 lůžky pro cca 40 hostů, a dále dvě větší místnosti s 12 místy ke spaní pro mládež.

Denní místnost má kapacitu asi 45 osob, klubovna 15 osob. Zde u Wolfgangsee se můžete koupat, jezdit na lodi, surfovat, běhat, chodit na procházky a horské túry, jezdit na kole či na koni a hrát tenis. V zimě vás zvou četná lyžařská střediska k lyžování: ke sjezdu, na běžky, k sáňkovaní apod. Zejména je to blízký „Rodinný sněhový ráj“ na náhorní rovině „Postalm“ ve výšce 1200 a 1900 m (s 10 vleky), s jistotou sněhu zhruba od prosince do Velikonoc. **Dopřejte si dny volna na „GRÜNE AU“:** na místě, kde duše může dýchat.

Ceny 2005

1 – 10 plně platících osob **13,00 €**/ na osobu a den
11 – 25 plně platících osob **12,00 €**/ na osobu a den
25 a více plně platících osob **11,00 €**/ na osobu a den

Služby a poplatky

Děti do 3 let zdarma (pokoj z rodiči) **bezplatně**
Děti **3 – 6 let** **4,00 €**/ na osobu a den
Děti **7 – 10 let** **8,00 €**/ na osobu a den
Děti **11 – 14 let** **10,00 €**/ na osobu a den
Příplatek na topení 15. 10. – 15. 5. **0,50 €**/ na osobu a den
Rekreační poplatek **0,30 – 0,80 €**/ na osobu a den

Kontakt

Görzer Str. 173, 81549 München, T.: 0049/ 89/ 68 11 68, Fax: 0049/ 89/ 680 700 73
e-mail: adolf.f.weiss@t-online.de, www.christliches-freizeitheim-gruene-au.de

ných rokoch prechádzal rôznymi slabosťami tela. Beh dokončil a vieru zachoval. Teraz nás predišiel do nebeskej slávy.

Dal by Pán, aby na miesto brata Šimka zostali ďalší, o ktorých by platilo, že naplnili Pánov odkaz a nasledovali Pánov i jeho príklad.

informácie

Evanjelium deťom

Miroslav Poliak

V máji 2003 sa v našom zborovom dome uskutočnil seminár o evanjelizácii pomocou sketchboardu ('skečbord' je drevená tabuľa s pripevneným papierom, na ktorý sa maľuje evanjelizačný príbeh alebo téma). Tento seminár bol odpoveďou na modlitby mnohých nás, čo sme sa pýtali: Ako sa dá vyjsť na ulicu, a jednoduchým a pritom nenásilným spôsobom hovoriť ľuďom o Božej láske a kríži Pána Ježiša?

V tom istom roku v auguste sme zorganizovali tento druh evanjelizácie v nitrianskom parku pre deti a na pešej zóne v meste pre dospelých. Samotný program predviedli naši učitelia, a my domáci sme tvorili pomocný tím ľudí, ktorí nadväzovali kontakty s prizerajúcimi sa poslucháčmi. Potom nasledovali prvé vlastné nesmelé kroky v kasárni, vo väznici, a pred Vianocami na pešej zóne. Po každej akcii sme sa rozchádzali s vďačnosťou, že Pán pripravil srdcia poslucháčov a nám otvoril „dvere Slova“.

Toto leto sa nám z Božej milosti podarilo vytvoriť tím ľudí z nášho zboru, ktorým táto práca ležala na srdci. Za účinnej modlitebnej podpory zboru sme sa v auguste a v septembri odvážili vyjsť do parku štyrikrát s evanjelizačnými programami pre deti. Akými kryštalizačnými postavami okolo ktorých sa utváral program boli príbehy o Márnotratom synovi, Barabášovi, Dobrom pastierovi a téma Kto tu býva?

Pred začatím vlastného programu sa po par-

Evanjelizácia pre deti

ku rozbehli sestry s bábkami, ktoré pozývali deti i rodičov na program. V parku sme si vyhládli stanovisko, kde sme rozprestrelí na zem plachtu na sedenia a postavili tabuľu. Niektoré deti i dospelých sme upúťali hrou s padákom, ktorá predchádzala vlastný program. Potom boli deti pozvané k plachte, kde sme sa učili spievať a ukazovať detskú pieseň. Po jej skončení sa detské poslucháčstvo posadilo a spolu s nimi sledovali program rodičia i starí rodičia i náhodní diváci. Nasledovalo krátke vystúpenie bábok, Miška a Katky, ktoré nahodili nejaký mravný problém. Pred príbehom o Márnotratom synovi to bola napríklad nevďačnosť voči rodičom, Bábky si nakoniec zavolali na pomoc „uja“ alebo „tetu“, ktorí začali rozprávať a maľovať evanjelizačný príbeh.

Posolstvo bolo ukončené modlitbou. Po nej nasledovala detská pieseň a súťaž s otázkami, pomocou ktorých sa počuté evanjelium znova zopakovalo. Odmenu za správne odpovede boli detské Biblie a za účasť deti dostávali obrázky zvieratiek s básničkami, biblickým veršom a pozvánkou na detskú besiedku. Nakoniec sme oslovili dospelých, ktorým sme vysvetlil účel programu a ponúkli evanjelizačné letáky.

Programov v parku sa zúčastňovalo okolo 30-40 detí nepočítajúc okolostojacich dospelých poslucháčov. Veľmi nás potešilo, keď sme videli, že niektoré deti absolvovali všetky štyri programy a až nás zaboľelo srdce, keď sme si uvedomili, že tieto deti by nás tu potrebovali každý deň. Do zhromaždenia a na

proti Iráku“, jste mohli naraziť na plakát s nápisem: „**Bůh nechce žádnou válku!**“ Jakoby lidé věřili, že když do hry zapojí Boha, půjde vše pokojně a neškodně, bez stížností a problémů.

Když si však vzpomenu na seznam apoštola Pavla z 2K 11, ve kterém píše o mnoha těžkostech svého života a služby apoštola národů, pak se vybaví jiný obrázek. Vždy Bible je plná událostí, v nichž lidé drží pevně kurs víry, i když procházejí bouří těžkostí. Jednou z takových novozákonních událostí je i příběh Jana Křtitele (Mk 6,14-29).

Muž, kterého „zabral“ Bůh

Již okolnosti jeho narození byly mimořádné. Bůh dopřál jeho matce syna, ačkoliv již byla ve vysokém věku. Mimořádná byla i jeho příprava na poušti, tvrdá a dlouhá, čas prožitý o samotě až do třicátého roku jeho života. Když vystoupil na veřejnosti, byl v nejlepší kondici. Neměl strach ani před vojáky ani před náboženskými a politickými vůdci. Nebyl mužem, který se vyzná v tlačenici, nesnažil se proklouznout bez újmy životem. Jan mluvil přímo a nad slunce jasně.

Jako křtiteľ měl jen krátký čas k tomu, aby Izrael vyzval k obrátení. Pak prišlo letmé veřejné setkání s Ježišem, při kterém o Ném vynesl svůj úsudek: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!*“ Jen den poté odkazuje některé ze svých učedníků na Ježiše (J 1,29.35). Pak dochází ke krátkému setkání s Ním u Jordánu, při němž Ježiše pokřtí. Tam dal Jan jasně najevo Ježišovu převahu a pronesl: „*Za mnou přichází ten, který je silnější než já...*“

A jen o chvíli později (Mt 4,12) je Jan uvězněním Herodem Antipou, vládcem Galileje – královská hodnost mu byla Římem odeprána. Důvody Janova zatčení jsou uvedeny v textu:

Jan s prorockou jasnozřivostí a osobní odvahou řekl knížeti svůj názor (Herodes přebral svému bratru Filipovi v Římě ženu). Proto musel Jan odejít z jeviště života. Muž v nejlepších letech, právě přes třicet, stejně starý jako jeho bratranec Ježiš. Odešel po tom, co splnil svou úlohu. Při tom jsem si vzpomněl na Kovinu Mutendu ze Zambie, který při své návštěvě v Německu poznamenal: „V křesťanské víře nejsou žádná lidská práva – my všichni jsme otroci Ježiše Krista.“

Život dává záhady stranou

„Mouřenin vykonal svou povinnost, mouřenin může jít!“ Tak to také s Janem Křtitelem vypadalo. Hořce a bez pochopení! I pochybnost, kterou vyjádřil z vězení, ukázala, jak o svém osudu přemýšlel (Mt 11,3): „*Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?*“

To, že musel odejít ze scény ještě před čtyřicátkou, nezaskočí tak, jako okolnosti jeho smrti. Jsou tak vulgární, že by je nikdo nespojoval s osudem Božího muže, a už vůbec ne s takovým, který veřejně připravoval cestu Božímu Synu. **Kde zůstala Boží suverenita? Kniže**, opojený vínem a nabitý emocemi do té míry, že ve skutečnosti ani neví, co slibuje. V pozadí stojí pomsty-

chtivá **žena**, zasažena ve své pýše. Napřed zradila manžela a teď tahá za nitky Janova osudu a úspěšně. Jak se jen může prorok stát obětí takových lidí? Nemá snad Bůh dostatek moci, aby tomu zabránil? Nemohl snad Jana Křtitele integrovat do skupiny učedníků, aby pro něj našel přijatelnější řešení?

V Indonésii byl jeden muž při vstupu na loď oddělen od své ženy a zkrácen o hlavu jen proto, že byl křesťan. Ale to je daleko. Nám jsou bližší spíše nemoc, narušené vztahy, nezaměstnanost, konflikty v práci, samota ve stáří, chudoba..., jeví se nám to jako nepocho-

Br.Klaus Brinkmann

pitelné životní cesty a dělá nám to starosti. Při takových životních okolnostech upadáme do beznaděje, reptáme, přestáváme věřit, když si klademe otázku: „K čemu mi je moje víra?“

Jsme nakaženi duchem doby, naši společníci, když se snažíme při nás samých, a také u ostatních, přijímat okamžitá opatření, abychom za každou cenu zabránili tvrdému osudu, nepříjemné zkušenosti, těžkostem a snažili se je uklidit z cesty. Co když je ale takové vedení, co když jsou takové okolnosti Boží cestou s člověkem? Nestavíme se tak vlastně sami Bohu do cesty? Ježíš poslal Janovi do vězení krátkou, ale významnou odpověď: „Podívej se kolem sebe, co se děje (volně podáno) ... **Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží, kdo ode mne neodvrací svou tvář.**“ Urážet se nad Ježíšem, protože to v životě nevychází tak, jak jsme očekávali, je pro nás křesťany „duchovní past“!

V Khurtumu během mírové konference mezi muslimy a křesťany, které jsem se také účastnil, řekl na závěr jeden ze sudánských křesťanských vůdců: „Kdyby se stalo, že teď zmizím, protože jsem v těchto dnech hovořil otevřeně, jste mi přinejmenším svědky.“ Tak nejistý je život křesťanů v Sudánu, když se otevřeně vyjadřují.

J. Kepler řekl: „Někdy si myslíme, Bůh by nám ve všech těch životních protivenstvích měl dát alespoň znamení, které by nám pomohlo. Ale jeho znamení je to, že jednoho nechá vydržet, druhého se odvážit a dalšího snášet.“

Učit se od Jana

a) Náš život je Bohem vetknán do vztahů tohoto světa, takových jaké jsou

Jen v málo případech si je můžeme skutečně sami vyhledat. Toto vědět znamená vyslovit životu naše ANO, odvážně a v plné důvěře a nenechat se ďáblem v těžkých chvílích zatáhnout do vzpoury vůči Bohu.

Helena Osswaldová zemřela při horské turistice zásahem blesku, ačkoliv se připravovala pro misijní práci v Nepálu. Její muž to

nevzdal a právě teď dokončil své vzdělání na Biblické škole ve Wiedenestu a přípravu pro misijní službu se svou novou ženou.

b) Služba Bohu se nepoměřuje mírou osobního úspěchu

Čas, který Jan Křtitel strávil ve vězení, a jeho zdánlivě nesmyslná smrt stojí v příkrém protikladu k iluzi sebeurčení a seberealizace naší doby. Jan musel odstoupit, když se jeho služba v Božích očích skončila.

Můžeme odstoupit a udělat místo druhým (nejenom když jdeme do důchodu) a přesto vědět, náš život a služba mají pro Boha smysl.

c) Přijměme své životní okolnosti z Boží ruky

Větší úmysl s naším životem může být uskutečněn, když našim životním podmínkám řekneme své ANO a ve víře začneme překonávat danosti života, jako Bohem určené. Tím bude poctěn sám Bůh!

Pavel napsal z vězení v Římě Filipským (1,20): „**Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale že bude veřejně a směle jako vždycky i nyní na mém těle Kristus učiněn velkým, ať už životem nebo smrtí.**“

informácie

4. misijná konferencia Kresťanských zborov na Slovensku

Peter Kozár

Pán Ježíš zanechal svoju Cirkev na zemi s poslaním. Máme byť Jeho svedkami, prinášať strateným ľuďom dobrú správu o záchra-ne. Máme aj mnohé iné úlohy: prejavovať lásku k Bohu i bližným konkrétnymi spôsobmi, chváliť Pána svojím životom, budovať sa vo viere a v poznaní. Skúsenosť hovorí, že keď na to cieľavedome nemyslíme, evanjelizácia býva spomedzi všetkých úloh najskôr zanedbávaná. Preto si potrebujeme našu zodpovednosť opakovanne pripomínať.

správy zo zborov

Holíč

Ján Kučera

Brat Ján Šimko je doma, u Pána. Z Kresťanského zboru Holíč nám s ľudským zármutkom oznámili, že dňa 18. júla 2004 vo veku 89 rokov, bol Pánom života a smrti odvolaný milovaný otec, starý otec, švagor a strýko, brat v Kristovi Ján Šimko.

Brat Ján Šimko

Brat Šimko sa narodil v máji 1915 na Sucháni pri Zvolene. Ako 12-ročný prijal do svojho srdca a života Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa a Pána. V mladosti sa učil pekárskemu remeslu v Modre. Neskôr pracoval vo Vrádišti pri Holíči a v Senici ako účtovník. V roku 1947 uzavrel manželstvo so sestrou Zuzanou Ševčíkovou z Miloslavova. Rodina sa usadila v Holíči. Spolu vychovali tri dcéry a jedného syna. Milú sestru Šimkovú Pán odvolal v roku 1996 vo veku 72 rokov. V dome brata Šimka bolo od roku 1956 a zatiaľ aj zostalo zhromaždenie. Do neho chodili aj veriaci z Hodonína a veriaci z Holíča zase k nim. Aj týmto českým bratom a sestram zosnulý brat veľmi rád slúžil.

Na brata Šimka si spomíname ako na staršieho brata, slúžiaceho Božím slovom v zhromaždeniach, bratských stretnutiach i konferenciách. Písal články do ročenky Cestou života, cestoval a potešoval Boží ľud v širokom okolí na Slovensku i v Českej republike. Bol to biblicky zásadový a verný Pánov služobník, milý, pracovitý a horlivý. V posled-

Jejich limitace je jistě na místě, protože počítá s mentální vyspělostí jedince a slouží také k jeho ochraně. V řadě evropských zemích jsou věkové hranice trestní činnosti a legálního sexu stanoveny rozdílně a respektují se.

Ve svých jedenácti letech jsem v MHD našel s kamarády peněženku s doklady a velkým obnosem peněz. Nikdo nás neviděl a my začali koketovat s myšlenkou peníze si nechat a zbytek vyhodit do koše. Potom jsme se tohoto plánu začali obávat kvůli případnému odhalení. Hlavou se nám honily různé scénáře a nakonec jsme celou peněženku vrátili do rukou majitele. Chci tím říct, že jsme si v plné míře uvědomovali, že krádež je špatný a nezákonný čin. Nemluvě o zabití, vraždě a dalších těžkých proviněních. V jedenácti a i dříve (odborníci uvádějí věk kolem 8 let) je si člověk vědom, že takovéto jednání je nepřipustné a pokud ho překročí může za to nést následky. I proto bych se neobával snížit věkovou hranici trestní zodpovědnosti u mladistvých. Pro rozlišování zákonného a nezákonného jednání jsou mentálně vyspělí dost.

Na druhé straně bych o sobě nemohl říct, že jsem byl ve čtrnácti natolik mentálně vyspělý, abych se pustil do sexuálního života se všemi jeho následky (děti, rodina,...). V daleko banálnějších rozhodnutích, jako volba povolání, střední školy, jsem neměl jistotu a ani jsem to nepovažoval za prioritu. Fyzická připravenost zde nejde ruku v ruce s tou mentální. I proto by se zde měly stávající věkové hranice patnácti let zachovat, neřku-li posouvat jiným směrem. Vždyť i zneužívání pornoprůmyslem je tady nasnadě.

Je to téma, které zdravě uvažujícímu člověku nemůže být lhostejné. A pokud můžeme své okolí v tomto směru svým názorem nebo postojem ovlivnit, udělejme to. Vždyť ochrana mladistvých je ochranou celé společnosti. Dělat z dětí předčasně dospělé není tím nejlepším řešením.

1 Tes 5:21 „**Všecko zkoumejte, dobrého se držte; zlého se chraňte v každé podobě.**“

v internetové podobě byla čtenářům položena otázka: „Jak by mělo podle vás vypadat snížení věkové hranice?“ Výsledek je následující (hlavovalo 438 čtenářů):

Více než 50% čtenářů nemá s připravovaným návrhem zákona problém a dokonce 20% z nich by mimo trestní odpovědnost legalizovali sex dvanáctiletým.

Z řad příznivců snížení věkové hranice zaznívá:

„Dnešní mládež je moderní a často na zcela jiné úrovni než tomu bylo před několika lety. My jsme si ve čtrnácti posílali zamilovaná psaníčka na saváku ze sešitu a oni mají moderní mobil, kterým spolu navzájem komunikují. Já jsem v jejich věku znal nazpaměť Foglarovy Rychlé šipy a dnešní kluci vám bez váhání vyjmenují adresy kvalitních pornostránek. Současní pubertáči rovněž dosahují úspěchů v mezinárodních soutěžích, vytvářejí pozoruhodná technická díla a ovládají výpočetní techniku takovým způsobem, že mi nad tím občas zůstává rozum stát. Posunutí hranice je tedy zcela přirozené.“

V internetových diskuzích zaznívají směle hlasy mladých:

„Snad se povede prosadit tenhle zákon. Je mi 14 let a chodím už rok se 17. letým klukem. Máme spolu občas pohlavní styk a kdyby došlo na lámání chleba tak ho zavřou. A nejsem v tom sama. Dnes pohlavně žije asi třetina holek z naší třídy. Mám takový dojem, že nás se na to nikdo neptal a nás se to týká především.“

Křesťansky smýšlející člověk by mohl namítnout: „Já přeče tuto otázku - 14 nebo 15? - řešit nemusím. Mě se přeče ani jedna hranice netýká. Víím, že mimomanželský, a tím i předmanželský, pohlavní styk Písmo nazývá smilstvem (1K 7,1-3) a smilstvo je hříchem. Se svou sexualitou chci naložit tak, jak se to líbí mému Pánu a v patnácti, natož ve čtrnácti letech, bych se ženit (vdát) nechtěl.“ To je jistě logická a správná úvaha. Ovšem snaha zlegalizovat sexuální

práva čtrnáctiletým je tak závažná, že přesahuje hranice osobních úvah a postojů.

Co je vlastně jedním z hlavních důvodů pro posunutí této hranice? Je to vědomí, že velká část mládeže skutečně sexuálně žije před dovršením patnácti let. V případě posunutí trestní zodpovědnosti na čtrnáct let a ponechání sexuálních práv na hranici patnácti let by pro celou společnost vzniklo závažné dilema. Zákon č. 140/1961 Sb., § 242 říká: *Kdo vykoná soulož s osobou mladší než patnáct let nebo kdo takové osoby jiným způsobem pohlavně zneužije, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až osm let.*

To znamená, že sex s podzákoným/konnou je trestný (teď od 15 let). Pokud má v současné době sexuálně aktivní pár věk mezi 14-15 lety, tak se oba dopouštějí trestného činu, jenže nemají trestní odpovědnost (jsou pod hranicí trestní odpovědnosti). Snížením hranice odpovědnosti na 14 let by tihle „podnikavci“ mohli a měli být potrestáni nejméně podmíněným trestem.

Mohlo by se tedy stát, že značná část mladistvých by do dospělosti vstupovala se záznamem v trestním rejstříku a to za čin, který se ve společnosti tiše toleruje a neřeší. Je ovšem správným řešením snížit obě hranice na 14 let? Je správné legalizovat něco, co je nezákonné jen kvůli tomu, že se to děje a ti, které má tento zákon ochránit, jej sami nerespektují?

Budeme-li přemýšlet takovýmto způsobem, narazíme na další oblasti, které by se dle tohoto principu měli začít řešit. Například alkohol a cigarety. Věková hranice pro legální prodej a podávání alkoholu k jeho konzumaci je od 18 let a u cigaret je to 16 let. Nikdo není tak naivní, aby si myslel, že tato hranice je prodejci, v některých případech i rodiči, natož mladistvými, dodržována. Znamená to, že se bude muset udělat ústupek i zde?

Je spousta dalších zákonů, které jsou limitovány věkem (vedle výše uvedených je to např. volební právo, držení zbraně, výherní automaty, řízení motorových vozidel, sňatky,...).

Účastníci tohtoročnej misijnej konferencie v Harmonii

Misijné konferencie sú vhodnou príležitosťou pre spoločenstvo, výmenu skúseností a informáciách, spoločné modlitby a vzájomné povzbudenie k svedectvu. V Modre-Harmónii sa Misijná konferencia konala už štvrtýkrát a stretlo sa na nej asi 250 veriacich z Kresťanských zborov na Slovensku i v zahraničí. Ako hosti sme pozvali bratov z rôznych krajín, ktorí majú skúsenosti z práce v zboroch i na misijnom poli a mohli sme sa od nich mnoho naučiť.

Jan Veldhuizen je starším bratom zboru s misijnou víziou v Holandskom meste Enschede. Pred tromi rokmi sa tu schádzalo 13 veriacich, dnes ich je 70. Je to výsledok cieľavedomého zamerania sa na zdravý zborový život, kde je vyvážené vyučovanie, budovanie vzťahov lásky vnútri zboru i služba smerovaná navonok – Boží služobníci pracujú a Pán dáva vzrast. Brat nám hovoril z vlastnej skúsenosti i z Pisma **o problémoch prechodného obdobia** pri „otváraní sa zboru“ a ich prekonávaní.

Pasquale Di Nunzio pochádza z Talianska, krajiny, kde máme len sporadické kon-

takty s veriacimi. Okrem toho, že je starším bratom zboru, je aj vedúcim misijnej agentúry bratských zborov **O.M.E.F.I.**, ktorá sa obzvlášť venuje misii a budovaniu zborov v Albánsku, Chorvátsku, Kosove a Čiernej Hore odkedy sa tam otvorili dvere pre evanjelium. Sebe vlastným energickým a nadšeným prejavom s množstvom ilustrácií sa nám prihovril na tému **Evanjelizácia ako životný štýl** a druhýkrát (v nedeľu) o histórii i súčasnosti bratských zborov v Taliansku.

Martin Kuráni sa narodil na Slovensku, kus života strávil v Nemecku a nám priblížil život a šírenie evanjelia na Blízkom východe.

Gerd Goldmann je starším bratom rastúceho zboru v meste Krefeld. Pracoval ako vysoký manažér chemického koncernu Bayer, ale bol povolaný do služby v misijnom dome a biblickej škole **Wiedenest**, kde sa okrem vedenia celého diela, zvlášť venuje sekcii **Zborové fórum**. Tu sa zaoberajú najmä otázkami vodcovstva a budovania zborov. Nám sa brat prihovril dvakrát na tému **Úloha vodcov pri evanjelizácii**. Popri množstve užitočných podnetov záujem vzbudila skúsenosť jeho do-

máceho zboru, ktorý narástol z 30 príslušníkov v roku 1986 na súčasných 180. Neskrýva sa za tým žiadny zázračný recept, ale trvalý rast asi 10% za rok, čomu zodpovedá zdvojnásobenie asi za 7 rokov. Kiež by naše zbory rástli takýmto tempom – 10% za rok nevyzerá tak nedosiahnuteľne...

Pavel Vopalecký z Ostravy-Zábřehu nám priblížil **Úskalia zakladania a rastu zboru**, pričom sa zvlášť zamerlal na duchovné prekážky, nedostatočnú podporu a stratu zamerania na evanjelizáciu a výchovu a učenie. Bolo vidno, že nevychádza len z prečítanej literatúry, ale z vlastnej skúsenosti v službe Pánovi.

Zo záujmom sme si vypočuli (ale aj pozreli vďaka pútavej videoprezentácii) správy zo zborov Trenčín a Nové Mesto nad Váhom, kde sa venujú aktívne najmä mládeži, čoho výsledkom sú aj noví ľudia v zbere. **Radovan Švarda** nám priblížil nezvyčajnú misijnú aktivitu – pašovanie Biblií z Hong-Kongu do Číny, kde je miestna cirkev pod tlakom politickej moci, ale pre cudzincov je miera rizika prijateľná. Mohli sme si uvedomiť, že keď máme otvorené oči a srdce, Pán nás môže použiť aj na nečakaných miestach. **Vladimír Majerský** zo Srbska a Čiernej Hory nám priniesol svedectvo o evanjelizácii u nich, kde ustavične vyhľadávajú nové možnosti. V súčasnosti oslovia tisíce ľudí (napríklad počas olympijských hier) s ponukou evanjelizačných emmauských korešpondenčných kurzov a odozva je povzbudivá.

Účastníci konferencie budú istotne dlho spomínať aj na radostné piesne, modlitby, svedectvá, osobné rozhovory, otvorenú a konštruktívnu atmosféru. Za všetky vypočuté prednášky ale aj iné momenty z misijnej konferencie sme vďaka nášmu Pánovi. Aj pre nás, Jeho cirkev, je doba milosti – ešte stále sa môžeme prebudiť, nadchnúť a poučiť, aby sme v tejto generácii boli Jeho nástrojmi v diele.

Seminár pro starší sboru v Janoušově

Tomáš Pala

Ve dnech 23. až 28. září 2004 proběhl v Janoušově na úpatí Králického Sněžníku seminár pro starší sboru a bratry, kteří o tuto službu mají zájem. Sjelo se nás z celé ČR včetně 2 hostů ze Slovenska a 3 hostů ze SRN na 50 lidí.

Pořadatelem byla misijní skupina KřS v ČR (bratři A. Bartošek, M. Mellwig, M. Michalko st., V. Pípal a S. Húšť). Tento seminár je reakcí na stagnující a mnohdy neutěšený stav bratrských sborů u nás i v zahraničí. Měl za cíl „podpořit proces uplatnění biblických principů v existenci a službě týmu starších sboru se zvláštním zřetelem k vytváření jejich proevanjelizačního zaměření“.

Prožili jsme jedinečné chvíle krásného bratrského obecenství. Jednak proto, že jsme vědomě odložili stranou sporné a bolavé „neřešitelné problémy“, stejně jako ducha ubíjející administrativní a organizační povinnosti, ale také proto, že jsme si udělali čas na to, čemu se starší mají věnovat především – Božimu slovu a modlitbě. O problematice našich sborů se hovořilo z biblického hlediska a hledali jsme osobní zodpovědnost při jednotlivých bodech. Tomu odpovídaly i otázky „na tělo“, které jsme si měli odpovědět především sami, a o nichž jsme také pak společně diskutovali.

Den jsme po osobním ztišení začínali půlhodinkou společných modliteb ve dvou skupinách. A před snídaní jsme pak čtvrt hodiny zpívali společně písně („zdvoky“). Pak následovaly dvě přednášky na níže uvedená témata. Po obědě jsme měli chvíli na „samostudium“, každý den na jiné téma. Další lekce a semináře následovaly. Po večeri jsme měli opět chvíli zpěvu a modliteb a večerní setkání plné praktických příkladů z evanjelizace (zahraniční zkušenosti, osobní evanjelizace, sborová a skupinová evanjelizace a evanjelizace mezi

a tak jsem pátrala: „Co jsi provedl?“ Kluk ze sebe začal soukat nesouvislé věty až jsem mu musela připomenout, že chci slyšet pravdu. Nakonec jsem raději zavolala paní učitelce domů a zeptala se jí na jeho chování. „Celkem v normálu“, řekla, „jen jsem ho musela častěji napomínat, aby neskákal ze žebříku a nezlámala si nohu.“ Zeptala jsem se přímo i na údajné facky. Popřela to. Musela jsem tedy znovu mluvit se synem. „Ty jsi ji volala? Ty znáš její telefon?“ Ptal se překvapeně. „Žádné facky jsi nedostal, kdo tedy mluví pravdu?“, ptala jsem se dál. „Asi paní učitelka!“, zněla odpověď.

Rozhovor však pokračoval. Cítila jsem, že mu musím vysvětlit i důsledky lži. Co by se stalo, kdyby v tom pokračoval. Jak by to mohlo poškodit paní učitelku a nakonec i jeho samotného. Nevím přesně, co jej k tomu vedlo. Možná tím jen po svém reagoval na negativní postoje a nálady paní učitelky, která s nimi také zápasí. To však vědomou lež neospravedlní a tak ty tři facky nakonec skutečně padly, pro výstrahu! Paní učitelce se musel omluvit. Plakal a lítoval toho. Věřím, že to byla užitečná lekce.

Taková situace člověku na hrdosti nepřidá. Před paní učitelkou jsem se za něj styděla, protože ví, že jsme křesťané. Na druhou stranu jsem byla ráda, že jsem mohla zareagovat včas a nenechala to bez povšimnutí. Díky Bohu za to. Denně se za děti modlím, prosím o vedení a moudrost při výchově. Uvědomila jsem si, jak mě Bůh vyslychá.

To, že děti předkládáme Bohu neznamená, že budou bez úhony. Spíše tím Pánu Bohu dovolujeme, aby do jejich života zasahoval. V tomto případě skrze nás, rodiče. Můžeme se tak stát bdělými a ostrážitými vychovateli. Bylo by falešné se domnívat, že dítě z křesťanské rodiny je imunní vůči zlému. Neměli bychom tedy hříchy přikrývat nebo přehlížet, ale spíše odhalit a pomoci k nápravě. Vést k pokání a zprostředkovat odpuštění z Boží i z lidské strany. Dávejme dětem lásku, ale nebudme slepí k jejich negativním projevům. Jen tak jim skutečně pomůžeme.

14 nebo 15, není to jedno?

Karel Holý

Lidská společnost se neustále vyvíjí a s tím přicházejí nové situace a problémy, s kterými se musí vyrovnat a reagovat na ně. V poslední době se stále častěji objevují zprávy následujícího typu: V Normandii zastřelil čtrnáctiletý chlapec rodiče a čtyřletého bratra. Svou jedenáctiletou sestru vážně poranil. Dvanáctiletý chlapec v německém městě Braunschweig zastřelil rodiče a sám sebe těžce zranil. Podle pátečního vyjádření policie tak reagoval na hádku s otcem kvůli špatným známám.

Nejsou to pouze zprávy ze zahraničí, ale také z našeho blízkého okolí. Spolužák zabil třináctiletého chlapce z Hanušovic na Šumpersku. Dvanáctiletý chlapec se letos v srpnu v Olešnici u Čestic na Rychnovsku podílel na vraždě 81leté ženy. Stařenku parta ubodala kvůli penězům nůžkami. Seznam by mohl pokračovat.

Tyto a další případy děsí společnost. Psychologové, učitelé, rodiče a politici hledají příčiny. Snaží se adekvátně zareagovat, aby se nelidským činům mezi mladistvými předešlo. Jednou z reakcí je také připravovaná novela zákona ministra spravedlnosti Pavla Némce. Snaží se snížit trestní odpovědnost mladistvých na 14 let. Nepřekvapuje to, protože některé evropské země tuto hranici takto stanovenou mají a v některých zemích je dokonce nižší (Velká Británie má stanovenou pro závažnou trestnou činnost hranici 12 let). K tomuto návrhu ovšem P. Némec dodává: „Není možné zároveň říci, že ve čtrnácti letech je člověk dost dospělý, aby mohl jít do vězení, ale nemůže žít legálně pohlavním životem.“

V praxi by to pak znamenalo, že by všichni čtrnáctiletí měli nejen trestní odpovědnost, ale zároveň od stejného věku i právo na legální sex. Deník MF dnes oslovil čtrnáctiletý s dotazem, zda souhlasí se snížením věkové hranice trestnosti za pohlavní styk. Více než 60 % dotázaných odpovědělo kladně. U stejného deníku

N: Velmi jsem to zvažoval. Nakonec jsem dal za pravdu svým přátelům, kteří mě vyzývali, abych to přijal, protože hrozí, že o vládu budou usilovat lidé, kteří by mohli zemi uvrhnout do ještě větší bída.

T: Máte na mysli Jišmaele, který je z královského rodu?

N: Já nechci nikoho jmenovat a nechci nikomu křivdit. Faktem je, že mnozí Judejci se ještě nesmířili s tím, že jsme prostě prohráli a že jediné moudré řešení teď je podrobit se bez výhrad vítězům.

T: Myslíte, že budete schopni nějak zmírnit osud deportovaných?

N: To v současnosti nevím. Mým cílem je spíš zajistit alespoň základní fungování státní správy zde, v Judsku. Takže budu usilovat o zřízení soudů, o ustavení či obnovu městských rad, pokusím se svolat starší lidi a dohodnout fungování hospodářství. Po válce nám hrozí hlad, protože většina úrody byla během bojů zničena. Proto je velmi důležité sklídit ty zbytky, které na polích zůstaly - teď je to především víno, letní ovoce a olivy. Hrozí nám také vypuknutí epidemií nemocí - i v této oblasti je třeba přijmout opatření, především pohřbit urychleně množství mrtvol, které jsou rozesety po celé zemi. Po zemi se potulují bandy ozbrojenců, které ohrožují obyvatele, plení a vraždí, takže se pokusíme zřídit jakousi domobranu. Dáváme dohromady také duchovní autority, aby se lid zorientoval i v oblasti náboženské.

T: Prý je s vámi i prorok Jeremiáš?

N: Ano, Jeremiáš byl propuštěn ze zajetí a přidal se k naší skupině. Právě od něho vzešel ten náš základní postoj podřídit se okupantům a vzít to, co nás teď postihlo, od Hospodina jako trest za hříchy, které jsme dlouhá léta páchali.

T: Jakou máte politickou podporu?

N: Tak už jsme mluvili o tom, že reakce na mé ustanovení byly rozporuplné. Z ciziny se teď vrací mnoho těch, kteří uprchli před válkou, a ti se většinou připojují k nám. Zde

v Mispě vznikla jakási rada starších, ve které jsou zastoupeny všechny významné judské rody. Máme podporu také Jochanana a dalších vojenských velitelů. Teď máme dokonce zprávy o tom, že do Mispy míří už zmíněný Jišmael, který se dosud skrýval u Amónského krále Baalise. Po jeho začlenění do nové správy země bude možno říci, že za mnou stojí všichni významní představitelé lidu, kteří v zemi zůstali. Žel, většina našich předních velmožů je teď deportována.

T: Nemáte strach z atentátu?

N: Nemám, věřím tomu, že jsem byl ustanoven z Božího rozhodnutí a myslím, že si to už dnes spousta lidí uvědomuje. A ti, co jsou proti, ti se budou bát nějak proti mě vystoupit, protože tím by proti sobě poštvávali celou vítěznou velmoc.

T: Děkuji za rozhovor.

Otázka: S kým jsme si povídali a jak tento člověk dopadl?

okienko sestier

Jedna malá lež

Hana Mirová

Jsem si vědoma, že děti jsou darem od Boha a jsou nám do výchovy jen svěřeny. Také náš syn je od počátku „vymodlené“ dítě. Všichni rodiče určitě prožívají dny, kdy je jejich děti naplňují štěstím a radostí. Ale přicházejí i dny smutku a zklamání nad vlastními dětmi. Někdy nás to zaskočí, takže si říkáme: „Jak to jen náš syn (naše) dcera mohl(a) udělat.“ Na druhou stranu cítíme za výchovu svých dětí zodpovědnost a potřebu nějak zareagovat.

Náš syn chodí do mateřské školy. Ve svých šesti letech už ví, co je lež a jak se k ní stavět. Dokáže rozlišovat, mezi dobrým a špatným, mezi fantazií a skutečností. Přesto přišel ze školky se zprávou, že mu paní učitelka dala tři facky. Nic není bez příčiny, řekla jsem si,

Účastníci semináře

mládeži). Tyto večerní lekce byly provázeny názornými ukázkami, jak to kde dělají. A mohu říci, že to vydá za mnoho slov.

A teď už k jednotlivým lekcím, abyste si mohli udělat obrázek a případně se na to, co vás zajímá, blíže informovat. Z celého průběhu je zpracován díky obětavé tiché a nenápadné službě Dana Zemana téměř doslovný záznam na MP3 (objednávky na dandz@volny.cz). Pro zestručnění uvedu jen heslovitě obsah jednotlivých lekcí:

Meinolf Mellwig: Starší sboru jako příklad

- Každý je příkladem, ať dobrým či špatným, a ovlivňuje druhé.
- Jsme pro jiné brzdou nebo motivací v jejich duchovním růstu?
- Křesťané někdy hledají špatné příklady, aby tím omluvili své špatné chování.
- Pokora jako předpoklad Božího vedení (1Pt 5,5-6).
- Pět konkrétních oblastí, kde máme být příkladem (1Tm 4,12):

v řeči: Mluvíme-li o jiných, kontrolní otázky: - Je to třeba, abych to řekl?

- Je to celá pravda?

- Náš problém - moc kritizujeme a málo povzbuzujeme (Žd 3,13).

v chování: Lidé věří více očím než uším! Přiznat vlastní slabost neznamená, že už ji nemusíme odložit (Ef 4,22-32). Jaké je naše chování doma, v rodině?

v lásce: Nejde o pocity, ale o postoj a skutky (1K 13,4-7). Láska je největší svědectví, proto se jí satan snaží zničit (J 13,34n).

ve víře: víra je jediná věc, za kterou je spásení, víra je skutek a skutky jsou vidět (Žd 11,6), co svědčí o našem životě víry?

v čistotě: Jsme Boží nejdůležitější reklamou (1Pt 2,21), čistoty dosáhneme jen ve spolupráci s Duchem svatým, čistota v myšlenkách.

Andreas Lindner: NEHEMJÁŠ - duchovní vůdce v akci

Praktické pohledy na Nehemjášův život:

- **Zná situaci** (Neh 1,2-3). Pracujeme-li ve sboru, musíme mít ruku na pulsu těch, s nimiž žijeme, vědět, čím žijí věřící ve sboru, ale i nevěřící kolem nás.
- **Modlí se: „Dopřej nám zdaru“** (Neh 1,11). Někteří lidé se nemodlí a jen hodně pracují.

Jiní se jenom modlí. Bůh chce zasáhnout, chce naše modlitby i naši práci. Modlitba vede k činu!

- **Rozhoduje se znovu stavět** (Neh 2,5). Ve sboru nelze to nejdůležitější odsouvat, je třeba to udělat neprodleně, pro práci s lidmi to platí dvojnásob.
- **Připravuje se na úkol** (Neh 2,7-9). Udělal si plán. Když se ho král ptal, hned věděl, co má dělat a co k tomu bude potřebovat (dříví, doporučující listy atd.). Počítal ve svých plánech s Bohem (Jk 4,13-15). Počínáme si stejně?
- **Je zapálen pro zahájení** (Neh 2,11-13). Vidí naléhavost úkolu a krátkost času.
- **Organizuje přijatý úkol** (Neh 3): Rozděluje úkol na části a přiděluje práci. Duchovní práce není nic mystického, kdy nikdo neví, co je vlastně třeba udělat. Pán Ježíš při nasycení zástupu také organizoval: Rozesadte lidi - dejte jim jíst. Vůdce musí vědět, co je třeba udělat teď!
- **Beze strachu překonává překážky** (Neh 4,8-13). Na cestě s Pánem nutno počítat s překážkami, jsou sice nepříjemné, ale vedou nás blíž k Bohu. Jeden manažer řekl: „Neříkejte mi dobré zprávy - to bych usnul na vavřínech, říkejte mi ty špatné - ty jsou pro mne výzvou!“ Schody jsou nebezpečné, ale jiná cesta nahoru není.
- **Splní úkol** (Neh 6). Znak zralého života vůdce: dokončí své poslání, splní úkol. Pán Ježíš: „Dokonáno jest!“. Pavel: „Běh jsem dokončil...“

Andreas Lindner: Časté překážky v zodpovědnosti starších

- Nedám to nejlepší, co mám.
- Váhání, odklady, výmluvy.
- Špatné rozdělení času.
- Nevhodná volba složitých priorit.
- Nedostatek efektivních vztahů.
- Neschopnost komunikace a sdílení vizí.
- Nedostatek opravdovosti a schopnosti „ustát“ situaci.
- Nesloužit „jako Pánu“!

Andreas Lindner

A ještě jsem dlužen krátké představení našeho hlavního hosta: Bratr **Andreas Lindner** (spoluzakladatel bratrských sborů v Bavorsku a Rakousku v okolí Salzburgu) se narodil v Bavorsku v nevěřící rodině. Jako mladý člověk ovlivněn četbou J. Londa se rozhodl realizovat své sny. Po vojenské službě u speciální výsadkové jednotky odešel nejprve jako lovec do Kanadských lesů. Později žil na Saahře jako doprovod Transsaharské expedice. Oženil se s křesťankou a rok na to se obrátil i on sám. Když se vrátil do Mnichova setkal se tam s misijně orientovaným sborem. Brzy odkryl své obdarování a stal se příkladem v misijní práci. Dnes je v rakousko - bavorském pomezí asi 20 nových sborů, na jejichž zakládání se spolupodílel. Andreas Lindner má 45 let a je otcem tří dětí ve věku 9, 10 a 11 let.

tématické články

Evanjelizácia – a prečo?

Lubomír Vyhnánek

Trojnásobné obrátenie

Kdesi som počul, alebo čítal, že každé Božie dieťa sa musí obrátiť trikrát: Po prvý raz

zoru by každý křesťan měl být světlem ve svém rodném okolí. Důležité je evangelizovat slovy, ale i dílem. Jsem velmi rád, že zde nesloužím sám, ale že německá Misijní organizace stojí za mnou. I když jsem ve svém rodném městě, není to kolikrát lehké a to hlavně když lidé kolem nás jsou katolíci, muslimové a ortodoxní. Tihle lidé často znají svědky Jehovovy a Adventisty, ale protestantský způsob víry vůbec neznají.

Nakonec všechno házou do jednoho pytle a to je tzv. „sekta“. Lidé jsou zde velmi nedůvěřiví a tuhle bariéru je velmi těžké překonat. Na tohle je potřeba spousta času.

Josipe, jaké formy rozsévání evangelia se podle tebe v Chorvatsku nejvíce osvědčily?

Nejlepší je osobní evangelizace. Zkoušeli jsme dělat i pouliční evangelizace a koncerty. Lidé poslouchají, ale potom se otočí a jdou zase po svém. Lepší je, když nás lidé osobně poznají, pak mají důvěru se nám více otevřít.

Lenko, v Česku máš rodiče a řadu přátel, v Chorvatsku žiješ již 8 let. Kde je pro tebe „doma“? Jsi více Češka nebo Chorvatka?

Doma jsem zde v Chorvatsku, ale moje srdce nemůže zapomenout Česko a také moji rodinu a přátele, kteří tam bydlí.

Lenko, při své službě umíš velmi dobře komunikovat chorvatsky, přijímají tě místní lidé jako jednu z nich a jak se v tom cítíš?

Komunikovat chorvatsky umím, ale všichni poznají, že nejsem Chorvatka. Nemohu říci, že nejsem přijata. Přijata jsem jako cizinka, která žije mezi nimi. Jako cizince mi také i pomáhají.

Lenko a Josipe, ještě jeden dotaz. Máte na srdci, jak by vás mohli čtenáři v české a slovenské republice podpořit ve vaší službě?

Každé misijní pole potřebuje pracovníky.

Bůh rozděluje služby svým pracovníkům pro své „pole“, to znamená, že jsou pracovníci kteří pracují přímo na „poli“, ale i ti potřebují druhé spolupracovníky, kteří jim pomáhají se službou modlitby a službou finanční podpory.

Josip a Lenka Belušičovi s dětmi

My jsme Pánu Ježíši Kristu vděční za každého pracovníka kterého ON povolal aby pomáhal této práci na tomto těžkém misijním „poli“. V Božích očích jsme přeci jeden tým, který ON řídí na tomto „poli“. Jednoho dne budeme mít všichni radost když toto „pole“ přinese plody na oslavu našeho Pána Ježíše Krista.

Více informací na adresách:

Jan Kuklínek, honzakuk@volny.cz

Lenka a Josip Belušič,

ora-international@pu.htnet.hr, pošt. adresa:

ul. Slobode 11, 52220 Labin CROATIA

biblický kvíz

Rozhovor s (ne)známým

Připravil Petr Vačura

Tazatel: Osoba, se kterou jsme dnes připravili rozhovor, je vnímána ve své domovině velmi rozporuplně. Uvědomujete si to?

(Ne)známý: Samozřejmě, že si to uvědomuji. Postavení, ve kterém jsem se ocitl, není jednoduché. Naše země byla poražena, naše hlavní město zničeno, král byl oslepen a odvečen ze země, princové byli popraveni. Co je nejhorší, byl vypálen i chrám. Tisíce lidí byly transportovány ze země.

T: A v této situaci jste byl dosazen vítězi jako správce země. Proč jste přijal tuto funkci?

Pohled na město Labin

svůj domov a teď začali někde jinde znovu od začátku, velká míra nezaměstnanosti (60%, ve městech až 80%). Lidé jako všude jinde se i zde snaží to prázdňé místo v jejich životě vyplnit všim možným a bezúspěšně. Vždyť ten prázdňý prostor může vyplnit jen ten který vdechl život všemu tvorstvu, sám Bůh.

Kdo přinese Naději v Kristu těmto lidem? Procentuální zastoupení evangelikálních křesťanů v Chorvatsku je ještě 100 krát menší než v české republice. Na Istrijském poloostrově existují celkem 4 sbory. V Pule, Rovinji, Umagu a Novigradu. Na tom, aby k těmto místům přibýlo další město s vlastním sborem – Labin – pracuje jedna chorvatsko-česká rodina již pět let.

Josip a Lenka Belušić mají své zázemí ve sboru v Pule, kde také Josip patří mezi starší a oba tam také aktivně slouží. Město Labin, kde bydlí je jejich hlavním misijním polem. Za podpory Německé misijní společnosti zde rozdali už nespočetné množství balíčků s potravinovou pomocí, ke kterému bylo možno připojit slova evangelia, leták nebo Bibli.

Ve městě už proběhlo i několik evangelizací a promítání filmu Ježíš. S lidmi, kteří za celou dobu této práce reagovali se zatím dál pracuje ve skupince. Ta se schází doma u Belušićů

v jejich obýváku. Velká touha a celá řada modliteb za místnost, kde by vzniklo zázemí pro budoucí sbor zatím nedošly svého vyslyšení.

Josip je Chorvat a pochází přímo z Labinu. Lenka se ze Šumperku přes práci v OM (Operace Mobilizace) dostala až do Chorvatska. Pán Bůh jim v jejich manželství požehnal dvěma syny Davidem 3 roky a Patrikem 1 rok.

Josipe, spolupracuješ s Německou humanitární organizací jako misionář ve vlastní zemi. Jak hodnotíš tento způsob evangelizace?

cením si této možnosti sloužit v mé rodné zemi a v mém rodném městě. Podle mého ná-

Modlitba za děti ve shromáždění v Pule

od sveta ku Kristovi, druhý raz od seba (sebastrednosti) ku Kristovmu Telu (= Cirkvi) a tretí raz spolu s Kristom a jeho Telom k svetu. To prvé obrátenie je jasné, druhé pochopiteľné, ale čo to tretie? Spomeňme si ako to bolo s Izraelcami na púšti. Fyzicky síce vyšli z Egypta, ale nosili ho v svojom srdci naďalej. Túžba po ňom sa objavila vždy, keď nastali nejaké problémy. Pán Ježíš povedal, že kde bude náš poklad, tam bude aj naše srdce. „Nezabudnite na Lotovu ženu!“ – pripomínal učeníkom.

Nuž, kde je moje srdce naozaj? Ak to chcem vedieť, stačí, keď si urobím časový prehľad pracovného dňa. Čomu venujem najviac času? Mnoho kresťanov ostáva v svojom duchovnom živote na polceste. Opustili síce „Egypt“, ale nie sú ochotní zaplatiť cenu za vstup do „Zaslúbenej zeme“. Nie sú pripravení chodiť vierou, pretože hoci vedia o „mede a mlieku“ z rozprávania iných kresťanov, počuli aj o Enákovcoch, s ktorými budú možno raz bojovať – a preto v svojom duchovnom živote trochu „přibrzdili“. Takýchto kresťanov treba len poľutovať, pretože už nedokážu užívať svet, tak ako kedysi, keď boli ešte neveriaci. Zároveň ale nevychutnávajú krásu posvätenia a života závislosti na Pánovi Ježišovi, pretože sa obávajú problémov, ktoré by im takéto rozhodnutie mohlo priniesť.

Spoločenstvo, nie sólisti

Boh sa rozhodol, že v svojom pláne záchrany ľudstva bude používať cirkve a nie nezávislých jednotlivcov. O Cirkvi sa píše, že ju nepremôžu ani brány ríše smrti. Cirkve sa nazýva aj Telom Pána Ježíša, alebo Jeho Nevestou. Nikto z nás ako jednotlivec nemôže povedať, že je Telom Krista, alebo jeho Nevestou. To platí len o celku, o Jeho Cirkvi, ktorá je zložená zo všetkých skutočne veriacich ľudí všetkých čias. Tomuto spoločenstvu patrí väčšina novozmluvných zaslúbení rovnako ako celá budúca večnosť. Len vo vzájomnej službe v miestnom zbore, ktorý je akousi miniatúrou celej Cirkvi, môžeme duchovne rásť a zveľaďovať dary milosti /charismy/, ktoré nám Pán zveril.

Mnohí to jednoducho nechcú vziať na vedomie a chceli by slúžiť Bohu na vlastnú päť – ako partizáni: Len ja a Boh. Spomeňme si napr. ako sa obrátil Saul v Damašku. Boh ho nechal zápasiť tri dni a tri noci v úplnej tme a až potom poslal k nemu jednoduchého služobníka, ktorý ho priviedol nielen ku Kristovi, ale Boh mu cez neho ukázal význam nového spoločenstva, ktoré sám založil. Pre Saula to muselo byť iste ponižujúce, aby jeho, spoločensky vysoko postaveného človeka, usmerňoval nejaký neznámy „nikto“ ako Ananiáš. Ale tento „nikto“ bol poslaný samotným Pánom, aby Saulovi otvoril oči, vysvetlil mu evanjelium, pokrstil ho, cskrze neho bol Pavol naplnený Svätým uchom a dostal potvrdenie služby, ktorú mu Pán pripravil. Je pozoruhodné, ako rýchlo sa Saul učil. V Pisme čítame, že hoci bol obdarovaný Bohom, ako nikto iný z jeho súčasníkov, nikdy počas svojej služby sa nespoliehal sám na seba ani nikde nešiel na vlastnú päť – hoci až oveľa neskôr pochopil tajomstvo Cirkvi v celej jeho šírke a hĺbke.

Mnohí chcú byť kresťanmi, chcú pracovať, ale bez väzby na nejaké spoločenstvo. To však podľa Božieho Slova jednoducho nejde. Nestáčí si doma čítať Bibliu a modliť sa, prípadne i svedčiť o Pánovi Ježišovi, ako Spasiteľovi iným. Mnohí túto pravdu ignorujú a dobrovoľne sa stávajú duchovnými tulákmi a bezdomovcami. Vôbec netušia o čo sa ochudobňujú! Pokiaľ sa neobrátia od seba ku Kristovmu Telu – cirkvi, budú pre Boha takmer nepoužiteľní. Len v spoločenstve Božieho ľudu môžeme byť okresávaní ako „živé kamene“ do podoby, ktorú pre nás naplánoval Boh.

Miestna cirkev ako Božia rodina je hmatateľným a viditeľným prejavom Božej lásky. Nemusi okolo seba trúbiť: „Tu sa schádzajú kresťania“. Jednoducho všetci, ktorí prídu s nimi do kontaktu, to pocítia. Láska k Bohu, ku kresťanom a ľuďom naokolo je tou legitimáciou, ktorá ostatných dostatočne presvedča o Božej prítomnosti v strede Jeho ľudu. (Ján 13:35).

Všetko živé rastie a množí sa

Neviditeľná Cirkev má aj viditeľný prejav, je to miestny zbor. Kresťanský život sa podľa Pisma odohráva v rámci zboru. Ak to spochybňujeme, tak môžeme vyhodit z Nového zákona najmenej jeho dve tretiny. Cirkev je Boží projekt nádeje pre stratené ľudstvo. Cirkev ako živý organizmus má vlastnosti, ako majú ostatné živé organizmy. A ako vieme, všetko živé rastie a množí sa. **Ak sa zbory nereprodukuje a nezakladajú nové zbory, sú chorým organizmom, ktorý potrebuje Boží uzdravujúci zásah** – ak nechceme myslieť hneď na konečný osud siedmich zborov z knihy Zjavenia Jána.

Soľ a svetlo sveta

– citelný a viditeľný zbor

Preto, aby zbory mohli prirodzene rásť a množiť sa, musia učeníci Pána Ježiša zažiť tretie obrátenie, spomínané v úvode tohto článku. Učeníci sú podľa slov Pána Ježiša **soľou a svetlom sveta**.

a) Sú poslaní do sveta, aby ovplyvňovali svoje okolie. **Vplyv kresťanov** miestneho zboru v spoločnosti **by mal byť citelný**. Koncentrovaná soľ v sáčku na poličke, alebo v nejakej nádobe je nanič. **Až keď sa dostane do jedla – hoci v malom množstve, urobí svoju prácu**. Preto Pán Ježiš prikazuje učeníkom: **„CHOĎTE teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Duchu Svätého, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta. Amen.“** (Mat. 28:18-20). V spoločenstve veriacich sa cítime ako ryba vo vode – nič proti tomu – ale Pán Ježiš jasne hovorí, že máme ÍŠT ako On a „hľadať, to čo bolo zahynulo“. Pri rozlúčke so svojimi učeníkmi zdôrazňoval: **„Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás“** (Ján 20:21).

b) V druhom obraze o úlohe veriacich, hovorí Pán Ježiš o svetle. Tým podčiarkuje druhé poslanie kresťanov: **byť viditeľnými v spoločnosti, neschovávať sa, nezatvárať**

okná a dvere, aby nám nikto našu pohodu nerušil. Pavol hovorí Filipanom, že máme **svietiť vo svete**, nie/len/ v zbere, kde je nám fajn a všetci nám prikyvujú: **„Aby ste boli bez úhony a úprimní, deti Božie bezvadné prostred pokolenia krivého a prevráteného, medzi ktorými svietite ako svetlá na svete“** (Fil.2:15). Karafiátové chrobáčky (broučci) vedeli, že nemajú sedieť doma, ak chcú byť Bohu poslušní a užitoční. Len v tme bolo ich svetlo vidieť.

Boží plán pre dnešný svet

Keď prvá cirkev v Jeruzaleme otáľala poslúchnuť jasný príkaz Pána Ježiša, ísť, aby sa evanjelium šírilo do celého sveta, Pán poslal na nich tvrdé prenasledovanie, ktoré ich prinútilo **odišť z bezpečia Jeruzalema**. Tak vznikali nové zbory. Myslím, že existujú aj lepšie impulzy pre evanjelizáciu a misiu.

Príklady hodné nasledovania poznáme aj z našej histórie: Len preto, že v minulosti bratia ako Sadloň, Butcher, Siracký, Pavlovič, Mrozek, Křesina a iní boli poslušní tomuto Pánovmu príkazu, existuje väčšina dnešných Bratských (Kresťanských) zborov. Oni nečakali, až prídu neveriaci k nim, ale išli za nimi – a ak to bolo treba, tak sa aj presťahovali. Tak vznikali nové zbory. Evanjelium zhmotnené v konkrétnom miestnom zbere umožní hľadajúcim nielen počuť, ale aj vidieť Boží dokonalý plán pre tento svet – ktorým je Cirkev. **Pán Ježiš Kristus a množstvo nových duchovných domovov (zborov) vznikajúcich na rôznych miestach sú Božou odpoveďou na problémy každej generácie – aj tej našej**. A mali by sme uvažovať, čo nás v zbere čaká, ak nám Pán pridá ďalších zachránených. Počul som ponosy istež sestry, že v minulosti to bolo v ich zbere oveľa lepšie, pretože – hoci ich bolo v zbere málo – cítila sa tam doma a so všetkými mala takmer rodinné vzťahy. Teraz sa cíti medzi novými ľuďmi veľmi neisto. Nuž, je dobré si uvedomiť, že ak Pán bude pridávať zachránených, nebudeme sa mŕčať len „viezť“ ako je to často doteraz, ale budeme musieť aj my „fahať“.

končiaci se rok byl jedním okruhem na naší běžecké dráze. Ten, kdo závodí v běhu, musí splňovat určité podmínky: musí být přiměřeně vystrojen, nesmí z dráhy odbočit nebo běh přerušit, musí běžet podle pravidel a nesmí spoluběžcům překážet nebo je podrážet. Apoštol Pavel tento obraz převádí nyní na náš běh víry. Připomíná naši zdrženlivost. Nemusíme mít všechno a nemusíme plnit všechny požadavky naší tělesnosti. Tato naše tělesnost bojuje proti Duchu, proto jí máme podrobovat do služby. Jistě si vzpomeneme na slova Pána Ježiše, abychom – pokud chceme jít za Ním – zapřeli své já a vzali svůj kříž. Našemu já se kříž nelíbí, odmítá jej nést. Ale tak, jako Pán Ježiš přemáhal únavu, nehleděl na pohanění a utrpení kvůli nám, i my máme kvůli Němu takto „běžet“. To je milé před Ním, když vidí, že náš duch vítězí nad tělesností a duchovní zájmy nad tělesnými.

Je ještě otázka těch, s nimiž běžíme k nebeskému cíli: jsou to především naši domácí, pak „domácí víry“. Nestrkáme do nich, nebráníme jim běhu, nepodrážíme je, nepodceňujeme jejich život? Dávajme pozor, píše Pavel, abychom dodržovali před druhými tu, o čem sami kážeme! Naše spravedlnost musí být jiná, než farizeů, kteří jiným něco kázali, ale sami to nedodržovali.

3) Jak se chováme k bratrovi?

V souvislosti s Kristovou soudnou stolicí Pavel napsal Římanům: **„Ty pak, proč soudíš svého bratra? Anebo ty, proč pohrdáš svým bratrem? Všichni se přece postavíme před Kristovou soudnou stolicí. Nesudíme již tedy jedni druhé, ale raději posuďte toto: abyste nekladli před bratra kámen úrazu nebo pohoršení“** (14,10.15). Před Pánem budeme hodnoceni za to, jak jsme Jemu sloužili, co nás stála tato služba; jak jsme běželi vzhledem k omezením ze strany naší tělesnosti; a také, jak jsme působili v Jeho církvi. Protože každý z nás jsme údem na Těle Kristově, máme určitou službu a odpo-

vědnost. Jestli jsem údem, který je nemocný nebo odmítající sloužit, pak celému Tělu děláme problémy. Často se ohlížíme na jiné údy, které pak kritizujeme, protože podle našeho názoru nám nedostatečně slouží. Dovedeme kritizovat pastýře, že nás nedostatečně vodí na čerstvé pastvy, že si nevšímají naše poradení, že se nám nevěnují tolik, jak bychom potřebovali. Ale přitom si ani nepoložíme otázku, co já přináším pro stádo? Zdá se nám, že učitelé se opakují a nic nového ve službě Slovem nepřinášejí. Ale jaký je můj vztah k Písmu? Jak se sám sytím každý den Božím slovem? Kritizujeme druhé za to, že málo evangelizují. Ve shromáždění nevidíme nové tváře obrácených lidí. Ale co já? Kolika lidem jsem posloužil evangeliem v uplynulém roce?

Jistě bychom takto mohli pokračovat ještě dlouho. Ale Písmo mluví jasně: **„A tak každý z nás bude sám za sebe skládat účet Bohu.“** (v. 12) Nikoliv za druhého! Nikdo z nás se před soudnou stolicí nebude vymlouvat, že ten druhý... Jde o mne! Proto nesudme svého bratra! Ponechejme soud Pánu. Ve sboru, kde se žije duch kritiky, je to velice smutné! A tak na konec roku se i v našem sboru modleme k Pánu s tužbou, aby byl odstraněn duch kritiky a mohli jsme v jednomyslnosti a bratrské lásce sloužit Pánu. Možná, že ten nastávající rok bude pro nás poslední!?

rozhovor

Chorvatsko – země, která potřebuje evangelium

Jan Kuklínek

Téměř před devíti lety skončila válka, kdo ale přinese opravdový mír mezi křesťany a muslimy, Srby a Chorvaty? I když si každá ze zemí bývalé Jugoslávie žije svým životem, potýkají se s podobnými problémy. Velké množství uprchlíků, lidí, kteří museli opustit

úvaha

Kristova soudná stolice aneb zamyšlení ke konci roku

Ján Ostroľucký

Blížime se k závěru letošního roku. Někdy se zamyslíme nad tím, co jsme v tomto roce prožili nebo udělali. Nyní však chvíli přemýšleme o tom, jak se na náš život v uplynulém roce díval náš Pán. V 1. Korintským totiž čteme: „*Proto, moji milovaní bratři, buďte pevní a nepohnutelní, stále se rozhojňujte v Pánově díle a vězte, že vaše práce není v Pánu marná*“ (15,58). Myslím, že je to jeden z klíčových veršů pro život věřícího člověka. Jak jsme se „rozhojňovali v Pánově díle“? Jde o naši práci v Pánu, to znamená, kde nás On poslal, v úkolech, které jsme přijímali od Něho a Jemu se za plnění těchto úkolů zodpovídali. Tato práce v Pánu je široká - doma, ve sboru, v našem okolí. Byl to skutečně Pán, který nám dával „rozičnou službu“? (1K 12,5) Nedělali jsme v Pánově díle jenom to, co jsme si sami vybrali, protože se to líbilo nám?

Naše práce v Pánu bude jednou hodnocena před Kristovou soudnou stolicí: „*My všichni se přece musíme ukázat před Kristovou soudnou stolicí, aby každý dostal odplatu za to, co dělal v těle, podle toho, co vykonal, ať už to bylo dobré nebo zlé*“ (2K 5,10). Toto hodnocení našeho života v nebesích bude po vytržení církve, když se před Pánem ukážeme již v oslavených tělech. Nebude se tedy jednat o otázku spasení, protože věčná záchrana není „odplatou“, ale „darem“, který si nelze zasloužit (Ef 2,8). Kromě toho toto hodnocení života Pánem bude v nebesích, před Božím trůnem, před „svatbou Beránkovou“ (Zj 19,7-8) a nikoliv před „velkým bílým trůnem“ (Zj 20,11).

Co nám Písmo mluví o kritériích pro posuzování naší práce v těle?

1) Jak stavíme?

V 1. Korintským nás poslal Pavel připodobnit

ke stavitelům (1K 3,10-15). Základem stavby, kterou svým životem budujeme, je Ježíš Kristus. My na tento základ něco pokládáme: zlato, stříbro, drahé kamení - nebo dříví, seno, slámu. Nakonec, po dokonání díla, když nás Pán z této země vezme k sobě smrtí nebo proměněním při Jeho příchodu, bude naše dílo zhodnoceno ohněm. „*Zůstane-li něčí dílo, které na něm postavil, dostane odplatu. Shořeli něčí dílo, utrpí škodu; ale sám bude spasen, avšak tak, jako skrze oheň.*“ (v. 14-15) Je nám jasné, že zlato, stříbro a drahé kamení v tomto hodnocení neshoří, ale dřevo, seno a sláma jistě shoří! Pavel v tomto listu nevysvětluje, co jednotlivé druhy stavebního materiálu představují, ale z jiných míst Písma jistě tomu rozumíme. Jaká je v běžném životě cena 1 kg zlata a 1 kg dřeva? Zlato je symbolem spravedlnosti, stříbro vykoupění a drahé kamení slávy. Nic z toho člověk sám o sobě nemá. To všechno máme od Boha. Můžeme žít ve spravedlnosti, to znamená v souladu s Božími požadavky, protože skrze krev Pána Ježíše nás Bůh *ospravedlnil* a Pán Ježíš se stal naší spravedlností. Můžeme žít v souladu s Boží vůlí jenom proto, že tak „žijeme v Pánu“. Jsme *vykoupěni* ze starého způsobu života, z moci hříchu a světa, abychom teď ve svobodě Božích synů vítězili nad pokušením a hříchem. A skrze Ducha svatého máme *svěřenou slavnou službu* (2K 3,8n). Co je tedy pořadé v naší službě Pánu? Žít ve spravedlnosti, denně všechny hříchy vyznávat Pánu, se všemi lidmi mít věci v pořádku, vítězit nad naší tělesností a pak ve svatosti sloužit v tom, k čemu nás Duch svatý vede.

Pokud však někdo žije pouze pro sebe, zabývá se věcmi zemskými, nevěnuje se Božímu dílu, skládá si poklady na zemi, pak nemůže očekávat, že od Pána vezme odplatu. Bude sice spasen, ale po celou věčnost bude všem nebeským obyvatelům ukazovat, že pro Pána na zemi nic nezískal.

2) Jak běžíme?

Běžíme k nebeskému cíli. A Boží slovo se nás ptá, jak běžíme (1K 9,24-27). Právě

Na nás záleží, či počujeme Pánovo volání, přiložíme ruku k dílu a budeme připraveni realizovat Jeho vízi s tímto světlem. Osobně som presvedčený, že pre kresťana neexistuje väčšia radosť a požehnanie, ako byť súčasťou tohto Božieho nádherného plánu.

Starší sboru a jejich místo v evangelizaci

Tomáš Pala

Důležitou oblastí života sborů, je jejich vedení. Nemá-li sbor fungující vedení, které je cílevědomé, pak jen „přežívá“ a ve skutečnosti dožívá. Tomuto problému se věnoval Andreas Lindner ve své přednášce na setkání starších Křesťanských sborů v Janoušově.

Krize v současném vedení sborů

Na počátku křesťanství rostlo přímo explozivně. Později v dějinách mívalo etapy růstu a útlumu. I bratrské hnutí na svém počátku velmi výrazně rostlo. Dnes je v mnoha zemích (zejména v USA a Velké Británii, své kolébce) na ústupu. Ve Velké Británii před 150 lety vznikaly tisíce nových sborů a sbory kvetly, dnes skomírají a ročně jich stovky zanikají. A přitom tam jiné sbory rostou. Souvisí to právě s vůdcovstvím sborů a jejich krizí. Je evidentně zřejmé, že je třeba něco změnit, nelze dnes postupovat tak, jako před 150 lety. Někteří starší už jsou staří a nemají sílu cokoliv změnit, ale chybí nám mladší vůdčové. Je příznačných „posledních sedm slov umírajícího sboru“: „*Tohle se u nás nikdy takhle nedělalo!*“ Příčiny tohoto stavu jsou:

1. Nedostatek skutečných duchovních vůdců - oddaných, pilných, schopných zdravého úsudku.

Máme dobré učitele Písma, ale ti nikoho nevychovávali. Ve sboru se nic nemění. Typické jsou tyto stavy:

- nezáčastnosť, lhostejnosť i při vědomí nedostatků v pokroku. (místo intenzivní modlitby a rozhodného jednání). Vůdčové se

neschází a nehledají duchovní cíle a cesty k jejich realizaci.

- nedostatek duchovního tréninku - vzdělávání učedníků. Chybí vhodné vyučování pro mladé křesťany. Starší není třeba hledat, je třeba je vychovávat. Nejlépe tak, že budou chodit s námi, budou se na nás dívat, na naše postoje, jak se vyrovnáváme s problémy, jak to děláme a budou se postupně zapojovat.
- málo příkladů dobrých vůdců, hodných následování, aby to ostatní motivovalo.
- málo rozvinutá zkušenost s přenosem úloh na ty, kdo k tomu mají potenciál - a jejich vyhodnocování. Ježíš věděl velmi dobře, co je to vedení Duchem, a přesto dává svým učedníkům konkrétní pokyny, kam mají jít a co mají dělat - a pak to s nimi probíral. Neumíme předávat úkoly dalším

2. Neřešené problémy ve sboru - překážka duchovního i početního růstu!

Roztržky a stranictví

- problémové osobnosti zůstávají neodhaleny;
- problémové skupiny mohou pokračovat ve své činnosti;
- roztržku provokující učení se může šířit.

V jiných denominacích rozhodne kazatel, ale mezi bratry se můžeme stále hádat. A tak se ve sborech shromažďují hašteřiví lidé. Téma se vždy najde: (např. křesťan a vánoce, jaký překlad Bible se může používat, jaký chléb k Památce atd.). Je třeba rozpoznat, co je zásadní a co je okrajové. S lidmi, provokujícími roztržky je nutno mluvit - ale starší mají strach mluvit o problémech.

Úzkostlivost a obavy ze vzbuzení pohoršení

Z tohoto důvodu záležitost přenecháváme Bohu anebo jiným. Spoléháme se pouze na modlitbu a neděláme nic. Je třeba také něco podniknout!

Zanedbání sborové kázně

Stává se velmi často, že někdo žije v hříchu - a sbor nemá sílu se s tím vyrovnat. Bojíme-li

se, hovoříme o tom spolu s ostatními. Je třeba za provinilcem jít a hovořit s ním - láskyplně, aby byl získán. Neposlechne-li, je třeba postupovat biblicky, se svědky. Hřích nelze přehlížet a trpět!

Nedostatek naléhavé potřeby naplnit velké poslání (Mt 28,18-20).

Ztratili jsme ze zřetele cíl. Za misijní pole považujeme jen naši vlast a přitom máme jít zvěstovat, křtít a vyučovat ke všem národům. Začneme doma a pokračujeme dál (viz. Pavel a Barnabáš, Timoteus apod.). Problém vzniká, když si lidé myslí, že není třeba v tomto směru dělat nic!

Nedostatek plánování, bezkonceptnost

Plánování a koncepce nejsou neduchovní pojmy! A zejména v misijní činnosti jsou nepostradatelné! Evangelizace není jednorázová záležitost, ale proces! Je-li obrácení lidí něco jako žeň, je třeba pro úspěšnou evangelizaci plnit další kroky, jako je orba, setí, závlaha, pletí atd. Evangelizaci lze rozdělit do následujících kroků:

- Osobní evangelizace. Slovem a příkladem přitáhnout zájem lidí o to, co máme v Kristu. Ne kampaň, ale životní styl!
- Pastýřská služba. Učit nově obrácené být moudrymi svědky, odhadnout, jak daleko jsou jejich blízcí od kříže, učit je bojovat s pokušením, zapojit se do církve, naučit ho modlit se, číst si Písmo a mít chvíle ztišení atd.
- Omezený nebo chybějící vývoj učedníků nebo pracovníků.

Etapy ve všech oblastech růstu:

- „Já ti to předvedu a ty se dívej, jak se to dělá!“ (*Nauč nás modlit se...*)
- Vysvětlit, jak, co a proč. Pán Ježíš to také tak dělal.
- Když to budou dělat – budu u toho s nimi – spolu si děláme ztišení – modlíme se spolu, spolu jdou k němu domů, aby lidé viděli, jak jednat (musí se to učit a opakovat ve všech oblastech) – a on se to musí

učit a opakovat, dělat to a – to děláme ve všech oblastech.

- Tak se stává spolupracovníkem (ne každý na to má čas a dar).
- Spolupracovníci ať dělají co umí - příprava vůdců a stávají se vůdci.

Vůdce je ten, kdo ví, jak jednat s nevěřícími, umí pomoci nově obráceným, ví, jak vychovávat spolupracovníky a umí jim pomáhat, aby z nich vyrostli starší, vůdci.

Ne všichni věřící jsou připraveni, ochotni nebo schopni jít dál. Nemůžeme pomoci těm, kdo nechtějí. Je třeba zaměřit se na ty, kdo chtějí. (viz Ježíš v J 6 - nedržel ty, kdo s ním jít dál nechtěli).

Duchovní vůdcové a jejich výchova

Jaký druh starších potřebuje sbor?
Věřící mají růst do podoby Krista a starší jim v tom mají být pomocí. A to především vlastním příkladem! Starší musí být charakterem vždy o krůček vpředu, vědět, jak překonávat slabosti a umět pomoci.

- 1. Naprosto oddání Pánu** (Fp 1,21; 2Tm 4,5-6). V Salzburku žil dirigent Karajan. Na jeho hrobě je psáno: Jeho život byla hudba. Když zemřel, zůstala zde. Jsme-li zcela oddáni své firmě, přesto tu zůstane. Pavel se cele oddal Kristu - a vzal si to s sebou na věčnost. Bůh nás může použít, jsme-li mu cele oddáni.
- 2. Pastýři jeho ovcí** (J 21,15-17). To neznamená jen číst a studovat knihy o pastýřství, navštěvovat konference o pastýřích, ale také být s ovcemi a pečovat o ně. Znat své ovce jménem, vědět o jejich zájmech, starostech a radostech, navštěvovat je doma. Zpočátku jsou obavy, co se stalo, že starší jde za nimi, ale strach zmizel, zbylo povzbuzení, ocenění.
- 3. Poslušní misijního příkazu** (Mt 28,19-20). Starší se mají aktivně podílet na tom, aby

Okrem misie 'navonok' - zvestovania evanjelia našim neznovuzrodeným spoluobčanom, či misie zahraničnej, je tu aj misia v Cirkvi za hranicami miestneho zboru.

Služba a obdarovanie vysielaného brata sa má najskôr preukázať (i dokázať praktickým životom) v miestnom zbore. Keď tam pod vedením Svätého Ducha starší aj celý zbor poznávajú, že učenie a dary menovaného sú na úžitok, potom nimi môže slúžiť aj iným. Je to vždy určitým ochudobnením zhromaždenia miestneho zboru, keď bratia odchádzajú slúžiť do iných zborov. Niekedy je to nevyhnutné, lebo navštívený zbor má málo slúžiacich bratov. Ak brat o tejto skutočnosti vie, musí na uskutočnenie služby zvlášť dbať. Na druhej strane treba konštatovať, že návšteva brata zbor oživí a obohatí. Už pred nedeľou obyčajne jedným z predmetov modlitebnej hodiny miestneho zboru je modlitba za brata, ktorý má prísť (aspoň v domácom zbore autor má takúto skúsenosť).

Celkom samostatná kapitola je príprava slúžiaceho brata na takúto návštevu. Ak miestny zbor nezvolil biblický predmet, je na ňom jeho výber. Nemá to byť len niečo, čo brata oslovilo či nadchlo z Biblie, alebo čo z nej naštudoval, ale od Pána prijaté poslanstvo pre danú príležitosť a potrebu navštíveného zboru. Posledne menovaná požiadavka je možno veľmi náročná, ale nech je túžbou všetkých navštevujúcich bratov splniť ju.

Niečo na záver

Týmto príspevkom nechcem zasahovať do praxe prípravy a naplnenia účelu 'misijných plánkov'. To by si zaslúžilo hlbší rozbor a možno i samostatnú tému najmä na bratské vzdelávanie. Chcel som iba upozorniť na skutočnosť, že je tu táto pozoruhodná služba, ktorá sa vyvinula v priebehu desaťročí a udržuje sa do súčasnosti. Myslím si, že je to určitá zvláštnosť kresťanských zborov na území bývalého Československa. Modlíme sa za jej lepšie využitie a uskutočňovanie!

Zároveň chcem týmto vysloviť poďakovanie všetkým obetavým a čestným bratom a ich rodinám, že svoje osobné voľno a mnohokrát i prostriedky na cestovné venujú návštevám, spojeným so službou Božím slovom. A tiež bratom, ktorí v bratskej spolupráci s modlitbami o Božie vedenie robia 'misijné plánky'. Myslím, že oboje prispieva k tomu, že najmä na Slovensku sa úplná väčšina kresťanov z tohto spoločenstva zborov Cirkvi Pána Ježiša Krista osobne pozná a má blízke vzájomné vzťahy.

Názov 'misijný plánok' vedie k tomu, že misia-poslanie v zboroch v takejto forme medzizborovej spolupráce pretrváva. Ale je zvrchovaný čas rozšíriť ju o misiu zameranú k našim neznovuzrodeným spoluobčanom alebo i k takýmto ľuďom v iných štátoch a krajinách.

Dveře víry

Věra Prokopcová

Můžeš odemknout

klíč je ve dveřích.

Jen neotálej

ruka slábně

zámek rezaví...

Až budeš potřebovat otevřít -

třeba to už

chvějící se ruka

nedokáže

nebo zlomíš klíč...

V nedeľu sa tam zhromažďujú najprv k Pánovej pamiatke, ktorej bolo venované predchádzajúce číslo ŽS. (Ozaj, ešte sme na tie požehnané úvahy nezabudli?) Po nej býva druhé zhromaždenie s vyučujúcim alebo evanjelizačným (prípadne obojim) zameraním. V ostatných stĺpcoch plánu sa vyskytujú priezviská alebo i mená slúžiacich bratov. Prichádza mi na um otázka: Aké sú základy tejto medzizborovej spolupráce? Má biblické, novozákonné oprávnenie takáto misia - poslanie medzi zborními?

Ako to bolo na počiatku Cirkvi ?

Pozornému čitateľovi Novej zmluvy iste neunikne, že zvesť evanjelia nebola výsadou len jedného mesta, jednej dediny ..., ale prechádzala od úst k ústam, od srdca k srdcu, všade tam, kde žili úprimní a pravdu hľadajúci ľudia. Znovuzrodení ľudia túžili byť spolu, zdieľať sa so svojimi skúsenosťami a oslavovať Pána (Sk 2,42-47; 11,26; 20:7; 1Ko 11,20 a iné). Obdarovaní bratia boli zo starších a väčších zborov vysielaní do novovzniknutých zhromaždení, aby veriacich v nich vyučovali a upevňovali vo viere.

Uvediem konkrétny príklad. Barnabáš, ktorého vyslal zbor v Jeruzaleme do Sýrskej Antiochie, ako to Lukáš zapísal: A dopyču sa o tom cirkev v Jeruzaleme, a vyslali Barnabáša, aby prešiel až do Antiochie, ktorý, keď prišiel a [u]videl tú milosť Božiu, zaradoval sa a napomínal všetkých, aby v predsavzati srdca zotrvali verní Pánovi, pretože bol dobrý muž a plný Svätého Ducha a viery. A veľiký zástup bol pridaný Pánovi (Sk 11,22-24).

Na inom mieste tejto knihy sa dozvedáme, že zakladatelia zborov alebo domácich skupín znovuzrodených kresťanov sa v určitých časových intervaloch, opäť vracali a navštevovali svojich milovaných bratov a sestry v Kristovi. Ich cieľom bolo to, čo povedal apoštol Pavol Barnabášovi: „Nože sa vráťme a ponavštevujme svojich bratov po všetkých mestách, v ktorých sme zvestovali slovo Pánovo, ako sa majú“ (Sk 15,36).

Pavol vo svojich listoch často pridal i viac: Lebo túžim vás vidieť, aby som vám mohol udeliť nejaký duchovný dar milosti, aby ste boli upevnení, to je, aby som bol spolu [s vami] potešený medzi vami skrze v nás obapolne [sa nachodiacu], vašu i moju vieru. (Rim 1: 12) Najmä závery jeho listov zborom obsahujú veľa údajov o jeho práve uskutočňovanej ceste s menšou, či väčšou skupinkou spolupracovníkov, alebo o plánovaných cestách. Ba dokonca, príčinou napísania listu kresťanom v Ríme bolo, že sa jeho návšteva u nich nemohla uskutočniť.

Z uvedeného môžeme odvodiť niektoré praktické aplikácie:

1. Návštevy bratov s učiteľským či evanjelizačným obdarovaním zo zboru do zboru sú bežnou praxou v Cirkvi. 2. Podnet k nim dáva miestny zbor alebo vychádzajú z vnútorných pohnútok jednotlivca (pôsobením Svätého Ducha). 3. Ich účelom je povzbudzovanie a vyučovanie Božím pravdám v navštívenom zbore (najmä ak tam taká činnosť chýba alebo je nedostatočná), udržanie a rozšírenie zdravého učenia, i osobné stretnutia a vzájomné potešenie.

Niečo k súčasnej praxi

Ako Cirkev na počiatku, tak i bratia a sestry z kresťanských zborov v ČR a SR nebývajú v jedinom meste, ale sú rozptýlení po území svojej krajiny. Naši duchovní predkovia začali túto prácu a my sme pokračovateľmi v nej. V knihe Cestou pravdy a lásky je na strane 120 fotokópia 'plánku služieb' z roku 1932 v oblasti pôsobenia brnenského 'bratského zboru'. Plánok je dokladom o tom, že medzizborová spolupráca bola súčasťou už práce našich duchovných otcov a starých otcov. Aj oni sa učili tejto spolupráci od apoštolov a kresťanov v prvotnej Cirkvi.

Takéto 'misijné plány' teda nie sú „výmyslom“ niektorých bratov v našej dobe. Majú dodnes veľký význam a poslanie v Božom diele. Sú pokračovaním apoštolskej praxe.

sbor byl misijně zaměřen, i když sami nemusí být evangelisty. Mají mít přehled o způsobech evangelizace. Ze zkušeností však víme, že velké akce nejsou tím nejefektivnějším způsobem evangelizace. Je to proces a jeho základem je osobní evangelizace. Nejsou účinné nové způsoby, jak nalákat lidi. Celosvětový průzkum: 80% sborů nerostou - rostou jen 20%, z toho jen 1% nově obrácenými lidmi, 19% růstu je dorůstáním dětí anebo přechodem do jiných sborů.

JAK je vychovávat?

Duchovní vůdce není třeba hledat, je třeba je vychovávat!

1. **Intenzivní modlitbou** (L 10,2). Pán Ježíš před povoláním učedníků strávil čas na modlitbách. Ne všichni učedníci budou chtít být spolupracovníky a tedy budoucími vůdci. Je třeba vybrat 1 až 2 lidi, kteří mne budou ochotni doprovázet. Je třeba ho otestovat: Je oddaný, chce se učit, dovede si pro tuto službu najít čas? S ním se scházet na modlitbách.

2. **Učednickým tréninkem** (2Tm 2,2). Na příkladě Pavla a Timotea - 4 kroky: Pavel pracuje a Timoteus se dívá, Pavel dává Timoteovi drobné úkoly a Timoteus je plní, Timoteus dělá vše a Pavel se dívá, Timoteus dělá vše sám a Pavel odchází dál.

3. **Tím, že budou vyzkoušeni** (1Tm 3,10). Povzbuzovat ve službě, vyptávat se, jak to dělal atd.

Jsi (dobrým) duchovním vůdcem?

Máme-li být dobrými vůdci, musíme si zodpovědět řadu otázek:

1. Účinnost služby

• Kdo prostřednictvím Tvého vlivu prokazuje výrazný pokrok ve vztahu k Pánu? Jak se to projevuje, když někoho navštívuješ, v čem je jeho růst? V 1Te 2,7 Pavel popisuje svou službu, že byl mezi nimi jako otec (ten myslí na budoucnost) i jako mat-

ka (tj. pečoval o jejich okamžité potřeby) a to dnem i nocí. Jeho služba nespočívala jen v předávání informací, ale v tom, že s nimi sdílel svůj život.

• Jsi připraven denně obětovat svůj život osobní službě jiným?

2. Směr služby

• Jsou v oblasti, kde právě sloužíš, viditelné pozhnaní a růst - nebo je tam stagnace a úpadek? Používá tě Pán? Jak a proč? Pokud to není tvůj dar, nechej to jiným. Pokud děláš chyby - pokus se je odhalit a vyhnout se jim.

3. Perspektiva služby

• Jaká je tvá vize pro službu?
• Máme k dispozici duchovní i přirozenou sílu k realizaci těchto plánů?
• Je třeba umět lidi nadchnout pro určitou práci. Vidět možnost, že tam lidé potkají Krista.

4. Vývoj služby

• Jsi připraven povzbuzovat mladší nástupce, zapojovat je a uvolnit jim místo? Můžete spolu studovat biblický kurz, ale dobré je spolu posedět i u šálku kávy.

5. Objektivita služby

• Vidiš často (prostřednictvím Božího slova nebo pomocí jiných) nedostatky ve svém osobním životě? Jsi opravdu připraven na změnu, růst a odkrytí „bolavých míst“? Lidé, kteří si myslí, že jsou moudří, se mýlí (viz Př 26,12). Je třeba přemýšlet o kritice, je-li oprávněná - vyvodit z ní důsledky, není-li, být trpělivý.

Motivace pro misii

Wolfgang Binder

Přeložil a upravil J. Andryšek

Jít, jen když mi to Bůh poví?

Jaký mají lidé důvod k tomu, že jdou do misie? Často se setkávám s odpovědí jako: „Měli

by se cítil povoláni od Boha, jednat podľa Boží vôle.“ To je zcela běžný přístup k problému. Proto bychom si měli poctivě odpovedať na otázku: „Kde něco takového Pismo učí? Totiž, že bychom se měli cítil povoláni.“ My samozřejmě máme konat Boží vůli, máme se pro Pána posvěcovat (1 Tes 4,3), máme být Bohu za všechno vděční (Ef 5,20). V této všeobecné rovině k nám hovoří Bible často, ale to ještě neznamená, že máme jít na Filipíny nebo zůstat v Česku či na Slovensku.

Obdrželi jsme povolání zůstat doma?

Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří mi řekli: „Já bych šel na misi, kdybych byl k tomu od Boha povolán.“ Při takové odpovědi mě však v zápětí napadá otázka: „Máme od Boha povolání pro to, abychom zůstávali doma? Slyšeli jsme takové volání?“ Neslyšeli, tak proč zůstáváme doma, když pro to nemáme povolání od Boha? Pán Ježíš říká, jděte do celého světa, ale neříká zůstaňte doma. My vlastně nemáme mimořádný pokyn k tomu, abychom zůstali nebo šli, ale přesto zůstáváme. Není to zvláštní?

Přímá řeč Boží nebo lidský pocit

Problém je také v tom, že v Písmu nacházíme jen několik málo příkladů, kdy Bůh někoho povolává, aby něco vykonal. Asi nejnámějším z nich je příběh Jonáše. Bůh mu řekl: „Jdi do Ninive!“ a on se vydal do Taršíše. Známe osobně spousty misionářů, ale nikdy jsem nepoznal takového, kterému by Bůh řekl: „Běž do Ugandy!“ A byl bych skutečně velmi podezřelý, kdyby za mnou někdo přišel a pověděl: „Bůh mi sdělil, že mám jít s Wycliffovými překladateli na Filipíny!“ Hned bych mu položil několik otázek: „Jak ti to Bůh řekl?“, protože většinou tomu není tak, jako u Jonáše. Není to hlas, který by slyšel, ale spíše pocit někde v oblasti žaludku. Měli bychom být poctiví a nazvat to tak. Řekneme tedy: „Mám pocit, že bych měl jít na Filipíny“, ale nemá to nic společného s poslušností Boží vůli.

Máme čekat na zvláštní hlas?

Myslím, že povolání do misie je důležitým tématem, protože vidím, kolik mladých lidí zůstává doma a přitom máme tisíce jazykových skupin nezasažených evangeliem. Pán Ježíš nám řekl: „Čiňte z nich učedníky!“, a tisíce lidí sedí doma a čekají, až je Bůh zavolá. Něco není v pořádku! A tak bychom měli skutečně jít do Pisma. Jedině tak totiž zjistíme, že tam není jediný verš, který by učil, že máme čekat na zvláštní Boží hlas. Je tam jen málo příkladů a na těch nemůžeme postavit učení. Nemůžeme říct: „Protože Bůh promluvil k Jonášovi promluvit také ke mně!“ Když se apoštol Pavel stal křesťanem, byl po tři dny slepý. Znamená to snad, že nejsme správnými křesťany, protože jsme nebyli tři dny slepí? Ne, je to jen příklad, nemusí se vše dít úplně stejně.

Kde není zákon, tam není hřích

Bible nás vyučuje o Boží vůli zcela jasně a to je tzv. morální vůle Boží. Říká nám, že máme pracovat a ne krást. Pokud pracujete, je to dobře, pokud kradete, je to zle. Ale Bůh nám neřekne, jestli máme být tesaři nebo mechaniky. Přesto v tom mám pokoj, protože tam, kde není zákon, není ani hřích. Bůh nikdy neřekl: „Nesmíš být mechanikem.“ A tak to nemůže být špatné, když se stanete mechanikem. Bůh nikdy neřekl: „Nesmíš být misionářem.“ A tak nemůže být špatné, když se stanete misionářem. Naše motivace může být špatná, ale nikdy ne povolání misionáře.

Morální vůle Boží

Můžeme si to osvětlit na příkladu manželství. Lidé říkají: „Bůh má pro tebe někde připravenou ženu, musíš se jen modlit a najít si ji.“ Ale takto to Pismo přece neučí. V 1K 7 píše Pavel například o vdově, že se může znovu vdát za koho chce, s tou výjimkou, že to musí být v Pánu, tzn. že partner musí být věřící. Je zde představena morální vůle Boží. Jako křesťan byste se měli(y) oženit(vdát) jen za věřící. Vyberete-li si z množiny věřících lidí, můžete v tom mít pokoj. Můžete se oženit, vdát, za koho chcete.

obyvatelstva. Pozostali křesťania pokračujú v tomto odchode vo veľkých počtoch, najmä mladí. Okolo 2000 kresťanských rodín opustilo Basru za prvých 8 mesiacov tejto vojny a obsadenia Iraku koalíčnými vojskami, čo predstavuje asi 10% obyvateľstva mesta. Ďalších 400 rodín odišlo z iných častí Iraku.

„Bojíme sa budúcnosti“ – povedal člen presbyteriánskej cirkvi v Bagdade. Vyhlásenie asýrskoho kanadského výboru vyjadruje znepokojenie nad tým, čo sa stane s Asýřčanmi (mnohí z nich sú kresťania), keď prevezme moc iracká vláda a nebudú zabezpečené ľudské práva. Boja sa, že to zastihne Asýřčanov v nebezpečí zničenia.

Viera a modlitba

Uprostred zastrašovania sú irackí kresťania rozhodnutí zachovať si svoju vieru. Dosiaľ nebol v Iraku zaznamenaný ani jediný prípad kresťanov, ktorí by sa poddali hrozbám a obrátili sa k islamu.

Modlite sa za našich irackých bratov a sestry v tomto čase ťažkej skúšky, zvlášť za tých, čo sú príliš chudobní na to, aby mohli pomýšľať na odchod zo svojej domoviny. Modlite sa s nimi, aby nová iracká vláda bola schopná priniesť mier a stabilitu, a zaistiť rovnoprávnosť pre všetkých občanov bez ohľadu na ich vieru. Modlite sa, aby sa neotvorili brány pre zavedenie islamského práva (šarije), ktoré by urobilo z kresťanov druhoradých občanov v ich vlastnej krajine.

Barnabášov fond od roku 1999 dodáva potraviny núdznym kresťanom. Zabezpečuje pokrm pre asi 4000 kresťanských rodín. Poskytuje tiež pomoc kresťanským utečencom z Iraku v susednej Sýrii a Jordánsku. Prosíme, modlite sa za kresťanských pracovníkov, ktorí zabezpečujú potravinový program v krajine. Pán ich zachoval a vyslobodil z mnohých nebezpečenstiev – nech je chválené Jeho meno!

Po prijatí tohto článku autá naložené výbušnami vybuchli v nedeľu 1. augusta pred

Patrick
a Rosemary
Sookhdeo

piatimi kresťanskými kostolmi. Odhaduje sa že bolo 10-15 mŕtvych a viac než 50 zranených. Irackí kresťania usudzujú, že účelom útokov bolo nielen usmrtiť a zmračiť kresťanov, ale ich aj vyľakať tak, aby opustili krajinu. Aj táto udalosť zosilňuje nutnosť modliť sa vážne za irackých kresťanov.

Patrick Sookhdeo je riaditeľom misijnej agentúry Servants Fellowship International (SIF - Medzinárodné spoločenstvo služobníkov), ktoré spravuje Ústav pre výskum islamu a kresťanstva a usporiadať kurzy s touto tematikou, zvestuje evanjelium prisťahovalcom z ázijských a afrických krajín v Spojenom kráľovstve, stará sa tu o utečencov, bezdomovcov, alkoholikov a drogovu závislých ľudí, šíri kresťanskú literatúru o islame a spravuje v článku spomenutý Barnabášov fond. Hlavnou spolupracovníčkou P. Sookhdea vo vedení tejto práce je jeho manželka Rosemary.

Misia medzi zbormi

Ján Číž

Sedím pri počítači a nevedojak mi občas padnú oči na nástennú tabuľu s korkovou výplňou, ktorá okrem iného obsahuje aj plány návštev bratov v aktuálnom štvrtroku spolu s témami na 'mesačné zhromaždenia'. Ako to všetci z kresťanských zborov dobre poznáme, v prvom stĺpci sú názvy miest a obcí, kde bývajú naši bratia a sestry v Pánovi Ježíšovi Kristovi.

Keď prišli veľkonočné sviatky, kresťania boli nastrašení, a len málo sa ich odvážilo ísť do kostolov. Bolo to v čase, keď americkí vojaci obklúčili Falúđu. Rozzúrení islamskí povstalci za to pohrozili zničiť kostoly, povraždiť alebo uniesť vodcov cirkevných zborov a zaútočiť na miestnych kresťanov. Irackí kresťania na to odpovedali ponukou potravín obklúčeným moslimom. Tí odpovedali, že nepotrebujú potraviny, ale krv pre svojich ranených. Kresťania potom darovali pre týchto moslimov svoju krv.

Prečo súčasné prenasledovanie ?

Prečo irackí kresťania prežívajú toto prenasledovanie? Ved' dokonca i pod tradičným islamským právom kresťanským menšinám bolo dovolené žiť a uctievať Boha v bezpečí, a neboli nútené obrátiť sa na islamskú vieru. Čo spustilo túto nenávisť a násilie, ktoré prekonáva umiernené islamské učenie?

Odpoveď je v rozšírenom islamskom názore, že všetci ľudia zo Západu sú kresťania. Preto väčšina moslimov vidí Spojenými štátmi vedené útoky na Irak, Afganistan a iné krajiny ako útok kresťanov na moslimov. „Myslia si, že keď Američania sú kresťania a my sme kresťania, že musíme spolupracovať s nimi,“ povedal 18-ročný kresťanský študent z bagdadskej univerzity. A dodal, že kresťania sa ani neodvážia hájiť sa proti takýmto obžalobám.

Kresťania sú zastrašení, sužovaní a ohrozovaní spôsobmi, aké nikdy nepoznali za Saddáma Husseina. Mnohí boli zabíjani. V júli 2004 kresťan, ktorý mal reštauráciu v Mosule, bol zavraždený moslimskými ozbrojencami za to, že mal amerických zákazníkov. Odľali mu obe ruky a oslepili ho na výstrahu všetkým, ktorí „pracujú pre Američanov“.

Toto prenasledovanie nie je iba záležitosťou jednotlivcov. Kresťania boli veľmi vystrašení listom, zaslaným mnohým z nich milíciou hlavnej šiitskej skupiny s názvom Najvyššia rada pre islamskú revolúciu, zvanou Al-Badr. List poslaný kresťanom po celom Iraku, mal nasledujúci obsah.

V mene Boha milosrdného a súciteľného. Neozdobujte sa ako to robili nevedomé ženy pred časom islamu (sura 33:33).

Vedenie islamskej brigády Al-Badr dúfa, že hlava tejto vznešenej rodiny sa postaví po boku svojich moslimských bratov a bude zachovávať základné islamské pravidlá. Ženy musia byť zahalené a vznešené učenie islamu, ktoré k nám prišlo za minulých vekov, musí byť dodržiavané. My sme Iračania a moslimi a nebudeme znášať hriech. Ak tomuto nášmu oznámeniu nebude vyhovieť, bud' uložíme neznesiteľný trest, zabijeme priestupníkov, unesieme ich, alebo ich zničíme v ich domoch ohňom či bombami.

Toto nariadenie sa vzťahuje na dcéry tejto rodiny, ich matku a malé dievčatá.

Islamská brigáda Al-Badr, Nadžáf

Podpora kresťanov zo strany moslimov

Niektorí irackí moslimi sú však veľmi proti tomuto prenasledovaniu ich kresťanských spoluobčanov. Viac než 300 irackých intelektuálov, politikov a iných osobností vydalo 4. januára 2004 výzvu, žiadajúcu zastaviť útoky na kresťanov. Ich výzva bola adresovaná islamským náboženským vodcom, irackej vládnej rade a koalícnej správe.

Vyhlásenie odsudzuje „strašné“ zločiny, spáchané proti ženám, ktoré sú nútené sa zahaľovať a tiež „terorizovanie našich kresťanských bratov“ s cieľom prinútiť ich, aby sa stali moslimami. Upozorňuje na skutočnosť, že kresťania žili v Iraku po 2000 rokov a veľmi prispeli k civilizácii tejto krajiny pred príchodom islamu i po ňom. Signatári vyhlásenia vyzývajú islamské náboženské autority, aby vydali výnos (fatvu), zakazujúci „takéto hnusné zločiny proti ľudskosti a islamskému náboženstvu.“

Útek z krajiny

Týranie kresťanov začalo po vojne v Zálive v rokoch 1990-91 a usudzuje sa, že do roku 2003 opustila krajinu polovica kresťanského

Písmo vytržené z kontextu

Přesto jsem však jako mladý člověk nevěděl, jak mám svou ženu najít. Příklad Abrahama služebníka (Gn 24) mi příliš nepomáhal. Poznat manželku podle toho, zda mi napojí velbloudy nebo ne, jsem nemohl. Neměl jsem velbloudy. Ale i tady vidíme, že to je zase jen příklad, z něhož se nedá vyvodit učení. Vždyť Abraham jasně věděl, že jeho syn najde ženu, vždyť měl mít hodně potomků. Ale my nemáme takové zaslíbení. Nemohu tedy říct: „Bůh má pro tebe manžel(a)ku někde připravenu?“ Možná zůstaneme svobodnými. Je zarážející, jak užíváme Písmo vytržené z kontextu, a stavíme na tom teorii.

Zní to zbožně, ale to je všechno

Pokud však jde o misii, jsem takovým používáním Pisma znechucen. Drží doma lidi, kteří by mohli jít a vede je do nejistoty. Často si čteme v knihách: „Měli byste si být jisti, že vás tam Bůh chce mít, protože přijdou těžkosti a vy se pak musíte opřít o jasné Boží povolání.“ Pokud víte, že vás tam Bůh poslal, nevydržíte.“ Zní to dobře, ale je to špatné a neúčinkuje to.

Problémy přijdou vždy

Zaprvé nelze říct: „Pokud nastanou problémy“, protože problémy nastanou zcela zákonitě. Můžete si být sto procentně jisti tím, že to bude těžké. Proto také Ježíš řekl, že mu byla dána veškerá moc a že bude s námi. Není to snad dost? Takže se rozhodnu, že jdu na Filipíny, Ježíš mi slíbil, že je se mnou a že má veškerou moc. Pokud mě toto ujištění na Filipínách neudrží, jak by mě tam mohl udržet můj subjektivní pocit, že tam mám být?

Bud' me upřímní sami k sobě

Zadruhé, pokud se dostaví těžkosti, pak se automaticky vytrácí i naše jistota, že to je Boží vůle. Pak se začneme ptát: „Rozuměl jsem Bohu správně, že mám jít?“ V konečném důsledku dělají křesťané to, co sami chtějí. Vykládají situaci způsobem, jakým ji chtějí interpretovat. Pokud se mladý křesťan uchází

o místo v misijní společnosti a ta jej neakceptuje, tak řekne: „Ne, Bůh nechce, abych šel do misie.“ Jak na to přišel? Když se ucházíte o místo na škole nebo ve firmě a vy to místo nedostanete, tak přece také neřeknete: „Ó, Bůh nechce, abych pracoval.“ Naopak, jdete jinam a zkoušíte to dále. Proto vás jedna misijní společnost může odmítnout, ale druhá vás přijme a vy můžete jít. Ale pokud do misie jít nechcete, pak vám odmítnutí může posloužit jako celkem dobrá výmluva. Takže nakonec situaci vyložíme tak, jak ji chceme vyložit. Pokud chcete jít do misie a setkáte se s překážkami, pak řeknete: „Satan nám staví překážky.“ Pokud do misie nechcete jít, pak stejnou situaci interpretujete slovy: „Bůh zavřel dveře.“ Jediné, co potřebujeme, je být upřímní.

Nemusíme čekat na hlas z nebe

Je možné, že Bůh člověku poví, co má dělat, ale já tu zkušenost nemám. Ani jsem nikdy neslyšel hlas z nebe jako například Filip ve Skutcích. A pokud vám to Bůh skutečně řekne, pak ho poslechněte. Ale pokud vám to Bůh neřekne, neznaná to, že byste neměli nic podniknout. Nepotřebujeme čekat na hlas z nebe, pokud chceme jít do Afriky. Kdybych měl svou úvahu shrnout, pak jsem až doposud mluvil o všeobecné poslušnosti. Zde jsou i další motivace pro práci v misii:

a) Poslušnost

Duch svatý řekl: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal“ (Sk 13,2). Úkol nést Ježíšovo jméno „národům a králům a synům izraelským“ (Sk 9,15) dostal Pavel už dříve. Nyní měli jít, ale Bůh jim neřekl, kam přesně vyrazit. Oni přesto šli a nečekali na trasu první misijní cesty. Poslušně vykořčili. Kdyby se místo toho modlili: „Pane, ukaž nám, kam máme jít“, tak by zůstali v Antiochii.

b) Lásky ke ztraceným

Někteří křesťané jsou motivováni láskou ke ztraceným. V 2K 5,14 říká Pavel: „Vždyť nás má ve své moci láska Kristova.“ Proto

bychom ľidom mali prinášať evanjelium, aby mohli byť zachránení.

c) Expanze cirkve

Pro někoho je dostatečnou motivací rozšíření vlastní cirkve (denominace), to že bude mít více místních sborů. Není to ta nejlepší motivace, ale Bůh si ji používá.

d) Vyjit vstříc fyzickým a sociálním potřebám

Pro jiné jsou motivací fyzické a společenské potřeby druhých lidí (lékařské, zemědělské a jiné projekty). Je to důležitá práce, ale měla by jít ruku v ruce se zvěstováním evangelia. Pokud misionáři nenesou poselství, je těžké je nazývat misionáři. Nestací jen uzdravit a nechat jít vstříc zatracení. Misie je víc.

e) Boží sláva

Tou nejvládnější motivací misie by měla být Boží sláva. Jsme ovlivněni humanismem a tak stavíme člověka do středu všeho dění. Mnohé misie se koncentrují na záchranu ztracených lidí, na spásu duší před peklem. Člověk se dostal do centra pozornosti. Jenže člověk nemá být nikdy v centru dění. Je to vždycky Bůh a jeho sláva. A všechno, co Bůh dělá, dělá pro svou slávu. A tak říká Izraeli, já jsem vás nezachránil kvůli vám samým. Zachraňuji vás kvůli mé slávě. Celá misie je tedy o Boží slávě. John Piper to vyjádřil takto: **Misie existuje, protože neexistuje uctívání Boha.** Kdyby byla země naplněná Boží slávou, lidmi, kteří zvyvají Hospodina, nebylo by třeba misie. Ale protože je tolik lidí, kteří nevzývají Boha, protože jej ani neznají, proto je misie nutná. O tom je i List Římanům (1,21): „Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu,“ nebo (Ř 10,13) „každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen.“ Jak jej však mohou vzývat, když jej ani neznají? Jak jej mohou znát, když o něm neslyšeli? Jak mohou slyšet, když nikdo nezvěstoval? Jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni? Celý předmět misie je o vzývání Boha a my na to jednoduše zapomináme.

Ruce

Mariana Boháčková

Dvě ruce dnes celý den hovořily s Bohem a o něm. Za rána pevně sepnuté, kotoučem slunečních paprsků objaté, nad hlavou hluboko skloněnou k zemi. Zatímco oči slzami lásky se rosily, dvě ruce o radu prosily. Prosily o moudrost k dávání i o sílu k brání, - prosily v hodinu ranní, zatímco den se všemi povinnostmi za dvěma čekal na ně. Stařence, jež vyhlížela lásku v bráně, mozočné sevřely dlaně. Plačící dítě do náruče matky položily, tišily muka, chladily rány, číis chladnoucí ruku, vložily v ruku Ježíšovu. Dvě ruce němé dnes celý den hovořily s Bohem a o NĚm. Bratře, sestro, byly to ruce tvoje?

misia

Pašovanie Biblii v Číne

Rado Švarda

Po dobu dvoch týždňov som bol členom tímu ktorý pašoval Biblie z Hongkongu cez vnútroštátnu hranicu ďalej do Číny. Bola to úžasná skúsenosť s Pánom, ktorá začala už počas príprav na túto službu. Mohol som vidieť a cítiť Jeho starostlivosť keď pripravoval naše srdcia, keď sa staral o finančné prostriedky a vzbudzoval túžbu bratov a sestier podporiť ma aj po tejto stránke...atď. Veľmi dôležité a ja si to naozaj cením, boli modlitby ľudí ktorí sa modlitebne postavili za mňa a náš tím. Rovnako povzbudzujúce a dobré bolo verejné požehnanie od môjho zboru (KZ v Nitre - poznámka redakcie). Samozrejme nie všetky spomínané veci sa diali bez problémov. Chcelo to veľa komunikovať a modliť sa.

Pri pašovaní, vybavovaní viz, ubytovania a ďalších potrebných vecí nám pomáhala kresťanská organizácia „Autumn Rain“ (Jesený dážď), ktorá sídli v Hongkongu. Počas pašovania som mohol prežívať Pánovu blízkosť, vidieť Jeho „hmataťelné“ zásahy. Bolo úžasné stáť v Jeho službe a môcť tráviť celé dni s Ním a v práci pre Neho. Rôzne situácie (aj tie keď nás zadržali) si On používal na to, aby nás formoval. Z tejto služby som prijal mnohonásobne viac ako som do nej vložil. Pán mi dal nový oheň, novú túžbu opäť ísť, dýchať a pracovať pre Neho. Stáť v Jeho službe sa naozaj oplatí.

kresťania v zahraničí

Irackí kresťania - ich strach a viera

Patrick Sookhdeo, Echoes 10/2004

Preložil Ján Hudec

Chaos, bezzákonnosť a zmätok, ktoré stále postihujú Irak tak tragicky, majú ťažký dopad na irackú kresťanskú komunitu. Bez samovládnej ruky Saddáma Husseina protikresťanské živly v úplne prevládajúcom moslimskom obyvateľstve majú slobodu robiť, čo sa im páči. Výsledky je vidieť od Basry na juhu, kde je kresťanov pomerne málo, po Bagdad, kde ich je veľký počet, a až po Mosul na severe, ktorý je srdcom kresťanskej komunity.

Hrozby ženám

Kresťania čelia hrozbám a zastrašovaniu v miere, akú nikdy nezažili za Saddámovej vlády. V Basre sa kresťanské ženy musia zahalovať tak ako moslimky, ak sa chcú vyhnúť pichľavým poznámkam a výsmechu. K jednej kresťanke, ktorá cestovala domov autobusom, sa priblížila skupina moslimských mužov, ktorí jej nariadili, aby sa zahalila, lebo inak ju zabijú. Niektorým

ženám bola odmietnutá zdravotnícka pomoc, pretože neboli zahalené. Kresťanským dievčatám hrozí únos a znásilnenie. „Cítíme to, cítíme veľmi,“ povedala kresťanská matka. „Odrazu neznašajú naše oblečenie. Nemôžeme si obliekať, čo máme rady. Bojím sa o naše dcéry.“

Bomby a strelba

Kresťanským rodinám boli poslané výhrážné listy, naliehajúce, aby sa obrátili k islamu, lebo inak budú zabíť. Kresťania vedia, že to nie sú prázdne hrozby. Dve kresťanské školy, v Bagdade a Mosule, dostali podobné listy, doprevádzané bombami, ktoré našťastie boli nájdené a zneškodnené prv, akoby boli vybuchli. V Basre sa kresťania boja, že šiitské milície zvané Božia pomsta, nebudú spokojné, kým všetci kresťania neopustia mesto alebo sa neobrátia na islam.

Cez Vianoce 2003 a Nový rok došlo k záplave protikresťanského násillia po celom Iraku. Mnoho kresťanských kostolov a stredísk sa stalo terčom bombových útokov. Na Štedrý večer bol zastrelený kresťan, ktorý sa vracal z nákupov v obchode, aby slávil Spasiteľovo narodenie s manželkou a piatimi deťmi. Bol zabýty na verejnom mieste jedinou strelou do hlavy, ako keby bol popravený.

Iracká kresťanka s dcérami